

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Elsi'den, Tuzla HT Solar'dan metal işçilerinden, Ankara Klison Klima'dan, Manisa OSB'den, Şişecam'dan, Zonguldak madenlerinden, Antalya'dan turizm işçilerinden haberler

sayfa 2-5

Haziran 2017 / Sayı: 93

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

TÜSİAD'ın muhtırasına ve cuntalar savaşına karşı ZİNCİRSİZ KURUCU MECLİS!

TÜSİAD muhtırası yırtılmalı, emperyalist zincir kırılmalıdır!

Vaktiyle Vehbi Koç'a sormuşlar: "Sandıktan kim çıkar, seçimleri kim kazanır?" "Ben çıkarım, kim çıksa bana yazar" diye cevap vermiş. Referandum akşamında da daha sandıklardan tek bir sonuç dahi gelmemişken Türkiye'nin büyük patronları bir muhtıra yayınladılar. Herkes televizyon başında oranlara odaklanmışken, patronlar "sonuç ne olursa olsun biz kazanacağız" dediler. Devrimci İşçi Partisi, 16 Nisan akşamı yayınladığı bildiride buna dikkat çekti ve uyardı:

"Türkiye'nin yüzde 1'inin yani sömürücü, asalak burjuva sınıfının temsilcisi TÜSİAD, sandıklar kapanır kapanmaz saat 17:00'de bir bildiri yayınlayarak kendi tavırını ortaya koymuştur. Bu bildiride TÜSİAD sonuç ne olursa olsun ABD ve AB emperyalizmine kayıtsız tâbiyet, esnekleştirme adı altında işçi sınıfının kazanımlarına saldırı talep etmektedir. Burjuvazi ve emperyalizm sonuç ne olursa

olsun bu taleplerini dayatacaktır. Meşruiyeti tartışmalı bir referandumun sonucunda iktidarı sarsılan bir Erdoğan'ı ve partisini kendi taleplerini uygulamaya memur etmek isteyecektir."

Dediğimiz gibi oldu. Olmaya da devam ediyor. Erdoğan'ın Washington ziyareti Türkiye'yi kayıtsız ve şartsız Amerikan çizgisine yeniden soktu. Brüksel'deki NATO toplantısında ise Avrupa emperyalizmine tâbiyet 12 aylık takvime bağlandı. "Ey Avrupa'nın yerini" "AB'ye üyelik stratejik hedefimizdir, kopmak gibi bir niyetimiz yok" sözleri aldı.

Ekonomi başlığı altında istenenler de bir bir uygulamaya konuyor. Patronlar esneklik istedi, Erdoğan ve AKP, kıdem tazminatının kaldırılması için düğmeye bastı. Patronlar eğitimin sanayiye bağlanarak piyasalaştırılmasını istedi, YÖK üniversiteleri şirketleştirerek, öğretim elemanlarını tamamen güvenceden yoksun kılacak

maddeleri yasa tasarısına soktu.

Patronlar bir de OHAL'in kaldırılmasını istemişti. Erdoğan onu da yapıyor. OHAL'i patronlara kaldırıyor. "Neyiniz eksik, kârlarınız artıyor, işçiler de başınızı ağrıtmıyor" mealinde sözler söylüyor. "Terörist olmayan için OHAL yok hükmünde" diyor. "Öyle ikide bir grevmiş bilmem neymiş yok" diyerek Asil Çelik, EMİS, Akbank'tan sonra Şişecam grevlerinin de yasaklanmasını açıkça savunuyor. "Yine yasaklarınız korkmayın" demiş oluyor. TÜSİAD'ın bunlarla bir sıkıntısı yoktu zaten. TÜSİAD yönetim kurulu üyesi Boydak'ın tutukluluğu, şirketlere atanan kayımlar vb. onların derdi. O konuda da patronların muhtırasının gereği yapılmaya başlandı. Kavurmacısından baklavacısına patronlar bir-biri ardına serbest bırakılıyor. Tabii ki tahliyeler içinde Boydaklardan da isimler var.

Terör mü dediniz? OHAL'in uygulamalarına bakarsanız TBMM'nin bombalandığı kanlı darbe girişimini finanse edenler değil, hakkını arayan, alın terini savunan, ekmeğinin peşinde koşan işçiler terörist!

İşte olan biten ortada.

Erdoğan'ı en çok muhalifleri büyütüyor. Oysa işte görüldüğü gibi her gün televizyonlara çıkıp konuşsa da her köşeye dev resimleri asılsa da ülke yönetiminde Erdoğan'dan çok ABD ve AB emperyalizminin, TÜSİAD'ın hükmü geçiyor. Erdoğan zayıf, partisi paramparça, beraber hareket ettiği komutanların 15 Temmuz'daki rolü hâlâ karanlıkta. Bel bağladığı MİT, darbe girişimini haber vermemiş; neden haber vermediğini de hâlâ açıklayamamış. 15 Temmuz'da hem "kontrol-lü darbe" tezi hem "darbeye karşı demokrasi destanı" söylemleriyle üstü örtülen cuntalar savaşı sürmektedir ve Türkiye'nin geleceğini karartmaktadır. Erdoğan güçlü değil zayıftır. Zayıf tek adamın iktidarı ülkenin kaderini emperyalizmin ve sermayenin insafına terk etmektedir.

Cumhurpatronluğu olarak andığımız istibdad rejimi ile karşı karşıya olduğumuz gerçek budur... 16 Nisan'da hayır diyen işte tüm bunlara "hayır" demiştir. Ama "evet" diyen emekçiler de ülkeyi ABD'ye, AB'ye, patronlara teslim edelim diye "evet" vermemiştir. Amerikancı darbeye karşı çıkan milyonlar, sonunda ülke TÜSİAD

muhtıralarıyla yönetilsin istemiştir. Yüzde 50 istibdada hayır demiştir. Yüzde 99 emperyalizmin ve büyük patronların istibdadının ceremesini çekmeye başlamıştır.

Türkiye'nin önündeki gündem 2019'da Türkiye'nin başına kimin patron olacağı değildir. Yüzde 50'ye aday bulmak yerine, yüzde 99'un zincirlerini kırmak gereklidir. Bunun için NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıkmak, İncirlik'i kapatmak, TÜSİAD muhtırasını yırtmak, vampirlik fonlarından Tüpraş'a sermayeye peşkeş çekilmiş kaynakları kamulaştırmak, işçi sınıfının örgütlenme hak ve özgürlüğünü sağlamak, Kürt sorununu, emperyalist ve sömürgeci planlarla derinleştirmek yerine Türk ve Kürt emekçilerinin çıkarları, eşitlik ve özgürlük temelinde çözmek... Zincirsiz bir kurucu meclis çerçevesinde emperyalizmin ve bir avuç asalak patronun değil yüzde 99'un iradesini hâkim kılmak, bir işçi emekçi hükümetiyle yüzde 99'u iktidar yapmak... TÜSİAD'ın muhtırasına, emperyalizmin dayatmalarına, Cumhuriyet patronluğu istibdadına karşı bizim programımız budur!

Kıdem tazminatında işçileri bekleyen büyük tehlike

7

Kontrollü darbe yok, birden fazla cunta var!

8

Demokrasiyi burjuvaziye rağmen ve ona karşı savunmak

9

Türkiye A.Ş. gibi yönetilirse, askeri de emperyalizmin taşeronu olur

11

Cumhurpatronu ihale peşinde, Kürt sorunu emperyalistlerin masasında

11

Fabrikalardan haberler

Antalya'dan bir turizm işçisi

Çalışma hakkımız engellenemez!

Antalya'da turizm sezonu açılışı iki ay oldu. İki aydır hemen hemen çalışıyoruz. Hemen hemen diyoruz çünkü artık sezonda yani şu anda bile otelde kiş sezonuymuş gibi ayın yarısı çalışıp yarısı ücretsiz izne gönderiliyoruz. Birçoğumuz otel dolu olmasına rağmen ayın yarısını işsiz bir şekilde evde geçiriyoruz. Otelde şuan ya hükümetin İşkur üzerinden maaşını ödediği personel ya da okullardan eğitim görmeye gelen stajyerler çalışıyor. Normal kadrolu olarak çalışan arkadaşlarımız ayın yarısı ya da en az on gününü ücretsiz izin adı altında işsiz geçiriyor. Bütün kiş çalışmadıkları için sağa sola borçlanan işçiler şimdi kışın yaptıkları borçları ödeyebilecek kadar bile çalışmıyor.

Ücretsiz izin işçinin ihtiyaç anında kullanabildiği bir hak olmasına rağmen şu anda işçinin değil patronun ihtiyacı durumunda kullanılıyor. Ne zaman otelin doluluk oranları biraz düşme gös-

terse ya da patron otelini daha fazla doldurabilmek için fiyat kırsa o zaman işçi ücretsiz izne gönderiliyor. İzne çıkan işçinin yerine de başka bir işçi ücretsiz fazla mesai yapmak zorunda kalıyor. Yani patron hem çalışsın hem de çalışmayanı sömürmenin bir yolunu buluyor.

Bu duruma bizim razı olmamız gerekiyor. Biz turizmde çalışan işçiler olarak ücretsiz izin gaspına dur demeliyiz. Normal şartlarda hakkımız olan ücretsiz izin bize karşı bir baskı aracı olarak kullanılmasına karşı hep beraber durarak mücadele etmeliyiz. Onların istedikleri zaman bizi ücretsiz fazla mesaiye bırakmalarına, istedikleri zaman haftalık izinlerimizi iptal etmelerine, üç kişinin yapması gereken işi bir kişiye yaptırma-

SEZONLUK DEĞİL 12 AY ÇALIŞMAK İÇİN TEK BAŞINA KALMA TOİS'E KATIL !

TURİZM-OTEL İŞÇİSİNİN SESİ

müsaade etmemeliyiz. Onların baskılarına karşı biz turizm işçileri bir araya gelip mücadele etmeliyiz. En doğal olan çalışma hakkımız engellenemez.

Antalya'dan bir turizm işçisi

Otel işçileri BES'e hayır diyor!

Antalya'da bulunan birçok otelde olduğu gibi benim çalıştığım otelde de Bireysel Emeklilik Sistemi'ne otomatik kayıtlar başladı. Anadolu Sigorta'dan gelen bir heyet otelde çalışan işçilerle bir toplantı düzenleyip, sistemde kalmamız için telkinlerde bulundu. Bu toplantıda BES'in bizim geleceğimizi kurtaracak bir sistem olduğu, bizden kesilen paraların katlanarak birikeceği ve ilerde çok işimizi yarayacağı gibi birçok güzel laf söyleyip önümüze pembe bir tablo çizdiler.

Toplantının hemen akabinde, biz işçiler toplanıp kendi aramızda BES'ten çıkmamız gerektiğini tartışırken, heyette bulunan biri toplantı bitmiş olmasına rağmen bizim aramıza girip sürekli olarak konuyu manipüle etmeye yeltendi. Tabii ki başanlı olmadı. Bugüne kadar işçilerden kesilen işsizlik fonunun nasıl yağmalandığına, BES'e aktarılan paraların ve devlet hazinesinde birikmesi planlanan katkılarının da yağmalanmayacağına bir garantisinin olmadığına, BES'ten hemen çıkmazsak iki ay sonra çıkmamızın

bize ne kadar pahalıya patlayacağına değindiğimiz zaman hiçbir şey söyleyemeyip bulunduğumuz bölgeyi terk etmek zorunda kaldı. Arından gidip bizi insan kaynakları ofisine şikayet etti. Otel yönetimi BES soygununu öven bir toplantı düzenlemek zorunda kaldı...

Ne yaparlarsa yaparsın nafile. Biz bu otelde çalışan işçiler olarak kararımızı verdik; toplu halde BES'ten çıkıyoruz! Geleceğimiz için verilecek kararları, amaçları daha fazla kâr etmek olan şirketlere bırakacak değiliz!

Manisa Organize Sanayi'den bir işçi

Kötü çalışma koşullarının çözümü örgütlenme

Ben Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan bir işçiyim. Geçen haftalarda Veston fabrikasına başvuru yaptım ve işe alındım. Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nin içinde bulunan Muradiye kısmındaki Veston fabrikası, Vestel'in beyaz eşyalarının çalışırken sallanmaması için bulunan beton kısımları üretiyor. İlk gün işe başladıktan sonra işin ne kadar yoğun olduğunu farkettim. Benimle beraber işe başlayan başka bir işçinin ilk gün kolundaki lif yırtıldı ve 4 günlük rapor aldı. İş o kadar ağır ve yoğun ki çalışan işçilerin hemen hemen tamamı çalışırken sırt koruyucu takıyordu. Beraber çalıştığım başka bir işçiyle konuyla ilgili konuşurken

bana "bel koruyucu takıyorum, bana bir şey olmaz" dedi. Halbuki bu kadar ağır çalışma koşullarında ne kadar sırt koruyucu takarsak takalım bel fitiği oluruz. Ben Veston Fabrikası'ndaki koşullara uzun süre dayanıp çalışmadım. Bekar bir işçi olarak bu tür işsiz kalmaları göze alabiliyorum. Ama evli, çocuklu, borcu olan arkadaşlarımızın bunu göze alamayacaklarını biliyorum. Veston Fabrikası'ndaki gibi koşullar bizim için kader değil, biliyorum. Bu gidışı ancak bu fabrikalarda çalışan işçiler değiştirebiliriz. Ama bunun yolu da sendikalarımızda örgütlenmekten geçiyor.

Antalya'dan bir turizm işçisi

Ucuz iş gücü cenneti Turizm Meslek Liseleri

Stajyerler, on beş, on altı yaşlarında çocuklar. Çoğu hayatında ilk kez evlerinden ayrılıp, otellere eğitim adı altında ucuz iş gücü sağlamaya geliyorlar. Ben Antalya'nın Kundu bölgesinde bir otelde çalışıyorum, çalıştığım otele de stajyerler geldi, çoğu ile tanışıp sohbet ettim.

Otele ilk geldiklerinde çok heyecanlı ve mutlu görünüyorlar. Zaman geçtikçe, bilgi ve becerilerini aşan işlerin altında ezilip yüzlerindeki çocuksu mutluluk sönüp gidiyor. Otel yönetimi, departman kadro planlamasına normalde stajyerleri dahil etmemesi gerektiği halde, bu çocukları bi-

rer işçi gibi çalıştırıyor. Örneğin mutfak departmanında toplam eli işçinin çalışıp yirmi stajyerin eğitim görmesi gerekirken işçi ve stajyerlerle birlikte toplam eli kişi çalıştırılıyor. Bu çocuklar buluştuktan servise, hamallıktan aşçı yardımcılığına kadar her işi yapıyorlar, hem de normal bir işçinin yarı maaşına.

Otele kocaman hayalleri olan birer çocuk olarak giriyorlar, sezon sonunda işçi sınıfının birer mensubu olup çıkıyorlar. Ait oldukları yeri anladıkları an büyüdükleri an oluyor ve o an mücadelede başlıyor.

Cam işçisi sermayenin istibdadına karşı mücadele ediyor!

Şişecam işçilerinin grevi Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklandı. Millî güvenlik gerekçesiyle yasaklanan grev, 5500 cam işçisini ilgilendiriyor. Lüleburgaz, Eskişehir, Bursa, Mersin ve Gebze'de Şişecam fabrikalarında grev yasaklarına karşı hemen eylemler başladı. Her vardiya bir saat iş bırakarak grev yasağına tepki gösterdi.

Şişecam işçilerinin grevi ilk kez yasaklanmıyor. AKP hükümeti döneminde, işçi düşmanı ieraatların başında grev yasakları geliyor. Bu yasaklardan en çok etkilenen işçiler arasında metal ve cam işçileri yer alıyor. Haliyle de cam işçilerinin grevinin yasaklanması, birçok kez grevi yasaklanan metal işçileriyle cam işçilerinin birlikte mücadele etmelerinin imkânını ortaya çıkarıyor. Cam işçilerinin grev yasağına karşı mücadelesini sadece metal işçilerinin değil, sektör, sendika ve konfederasyon ayırmadan tüm örgütlü işçi gruplarının sahiplenmesi, eylemlerle dayanışma göstermesi gerekiyor.

Cam işçilerinin mücadelesi, istibdada karşı Türkiye işçi sınıfının mücadelesidir

Türkiye ve dünyadaki cam üretiminde tek el olan Şişecam'da üretim durduğunda başta otomotiv

sektörü olmak üzere birçok sektör de etkilenecek. Sermaye ve hükümetin vakit kaybetmeden grevi yasaklamasının arkasında bu yatsa da, cam işçilerinin mücadele potansiyeli onları daha fazla korkutuyor. İşçi düşmanlığı temelinde inşa edilen, emekçilerin en temel anayasal haklarına saldırarak sermayenin çıkarlarını koruyan istibdadın, işçi sınıfının mücadeleye atılması, masaya yumruğu vurmaya hazır olmakta kalamayacağını biliyorlar. Bu durum cam işçilerinin mücadelesini daha mühim kıyor. Öyleyse, bütün yanlarıyla cam işçileri sadece Şişecam patronuna değil, istibdadın kendisiyle de dolaysız bir mücadeleye girmiş bulunuyor.

Türkiye işçi sınıfı, işçi düşmanı istibdadı parçalayacak kuvvete sahiptir. Cam işçileri, vardiya başına 1 saat iş bırakarak her hal altında mücadelesini mümkün olduğunu gösterdi. Şimdi, bu mücadele zamanını genişletmek, tüm işçi sınıfına mal etmek zamanıdır. Metal işçileri, işyerlerinde cam işçilerini destekleyen eylemler yaptılar. Cam fabrikalarının önüne giderek, "dün bize, bugün size, yarın yine bize" demiş oldular ve mücadelede ortak olduklarını ifade ettiler. Ancak bu mücadele sadece camı yananların mücadelesi değildi, olmamalıdır.

Cam işçisinin talebi: 1 saati 1 güne çevirelim!

Lüleburgaz'dan bir işçi diyor ki: "sendika istese buradan cam çıkmaz, daha etkili eylemler yapmalıyız." Haklıdır. Cam işçisi, grev yasağı duyulur duyulmaz, kı-lıçlarını kuşanmış, grevlerini elinden alan sermayeye bilenmiştir. Taban öfkeyle yerinden kalkmıştır, vardiyalardaki eylemler, bu enerjinin sonucu olmuştur. Kristal-İş eylemleri genişletmeli, işçilerin de sıklıkla vurguladığı gibi Şişecam'ı can evinden vurmalıdır. Cam işçisinin önünde Türk-İş üyesi Tekel işçilerinin mücadelesi örnek olarak mevcuttur. Tekel işçilerinin kararlılığı ve eylem çizgisi, Türk-İş'i genel grev yapmaya zorlamıştı. Unutmayalım, sendikalarımızı denetlemek, ona basınç uygulamak, ama hep onunla, örgütlü biçimde ilerlemek sonuç verecektir. İşçiler, bıkmadan usanmadan, Kristal-İş

ve Türk-İş'e eylemleri genişletmek için basınç uygulamalıdır.

Tekel işçileri, nasıl Ankara'yı günlerce mücadele sloganlarıyla inlettiyse; Bursa, Gebze, Lüleburgaz, Mersin ve Eskişehir de cam işçilerinin, işçi sınıfının mücadele alanları haline gelebilir. Şimdi den Türkiye'nin önemli sanayi bölgelerinden Lüleburgaz, cam işçilerinin hegemonyasına girmiştir. Kentin yerel yayın organları sürekli cam işçilerini yazıp çizmektedir. Esnaf dükkânının camlarına cam işçilerin desteklediklerini yazmışlardır.

Şimdi ortak mücadele programıyla eylem zamanı!

Türk-İş ve Hak-İş grevinin yasaklanmasından bu yana herhangi bir açıklama dahi yapmış değil. DİSK ve KESK yasağın ardından bir açıklama yaptı, bağlı sendikalar ve bölge temsilcilikleri Şişecam işçileri ile dayanışma

gösteren eylemler, Şişecam fabrikalarına ziyaretler düzenlediler. Ancak bunlar grev hakkının gasp edilmesinin önüne geçmek için yeterli değil. Elbette dayanışmayı büyütmek lazım. Şu ana kadar harekete geçmemiş sendikaları, konfederasyonu harekete geçirmek için tabandan mücadele etmek gerek. Çünkü bu yasak sadece cam işçilerinin değil, işçi sınıfının grev hakkını ve bir sendikayı işlevli kılan toplu sözleşme mücadelesini hedef alıyor. O halde işçi sınıfının güçleri birleşmeli, grev yasağı zincirini kırmalıdır. İşçi sınıfının somut-acil talepleri etrafında oluşturulacak bir cephe, sermayenin ve Cumhurbaşkanlığı sisteminin saldırılarına karşı kalkan olabilir. Kristal-İş grev yasağından sonra yaptığı açıklamada, "grev yasaklarına karşı şimdi ortak mücadele zamanıdır" diyerek bu eli uzatmıştı. Örgütlü işçi sınıfı şimdi bu eli tutmalıdır!

Türkiye Taşkömürü Kurumu'nda greve bir kala

Türkiye Taşkömürü Kurumu'na bağlı çalışan maden işçileri toplu sözleşme sürecindeler. Toplu iş sözleşmesinde uzlaşma sağlanamayan konular daha çok ekonomik talepleri kapsıyor. Ancak maden işçisinin çözüm bekleyen asıl sorunları özelleştirme ve rödovans sistemi. Maden işçisi bu talepleri gündeme getirmeli ve grev kararı almayı düşünmelidir.

Türkiye Taşkömürü Kurumu'nda (TTK) çalışan maden işçilerini kapsayan 27. dönem toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde toplam 11 maddede anlaşma sağlanamayınca arabulucu sürecine girildi. TİS görüşmelerinde işçileri temsil eden Genel Maden İşçileri Sendikası'nın (GMİS) açıklamasına göre anlaşma sağlanamayan maddeler, başta ücretler olmak üzere, sosyal ödemeler, primler, konut kira bedeli, işini yapamaz raporu alan işçiler gibi konuları kapsamaktadır.

Uzlaşma sağlanamayan asıl konu özel olarak bu dönem uygulanacak ücretler olsa da genel olarak maden işçisinin çözüm bekleyen sorunları ne sadece bu dönemde ne de bu dönem uygulanan ücretlerle sınırlıdır.

Bildiği gibi 30 yılı aşkın bir süredir TTK özelleştirme saldırısı altında. 1990 yılında toplu sözleşme görüşmelerinde uzlaşma sağlanamadığı için maden işçileri greve çıkmıştı. İşçilerin taleplerini karşılamak yerine TTK'nın özelleştirileceği açıklanınca maden işçisi mücadelesini büyütmüş ve

1991 yılının başında Ankara'yı hedefine koyan Büyük Madenci Yürüyüşü'nü başlatmıştı. Maden işçisi o dönem için özelleştirme saldırısını bertaraf etse de iktidara gelen her hükümet TTK'ya özelleştirmek için fırsat kolladı.

Asıl sorun özelleştirme ve rödovans

Özelleştirme uygulamalarında açık ara birinci olan AKP hükümeti, TTK'nın özelleştirilmesini şimdi yeniden gündeme getirip duruyor. Hatta bunu Karadon müessesesi için gönderdiği özelleştirme yazısıyla açıkça ilan etti. Maden işçisi, 14 Temmuz 2016 günü Zonguldak'ta gerçekleştirdiği eylemde, başındaki sarı baretlere çıkarıp yere vura vura "Hükümet

şaşırma sabrımızı taşırma" diyerek hükümete ciddi bir uyarıda bulunmuştu.

Bu uyarı AKP'nin bir adım bütünüyle ortadan kaldırmadı. Şimdi de maden işçisine müjde olarak "Millî Enerji ve Maden Politikası" adı altında rödovans sisteminin gösteriyorlar. 2002 yılı sonrasında meydana gelen Soma'dan Ermenek'e, Şirvan'a kadar büyük maden kazaları taşeron veya rödovans uygulamasının olduğu ocaklarda meydana geldi. 30 Mayıs günü Zonguldak/Gelik'teki göçtüğün yaşandığı ve iki maden işçisinin öldüğü maden ocağı rödovans sistemiyle işletiliyor. Ölümüne açıkça davetiye çıkaran rödovans sisteminin hangi yönü maden işçi-

sine müjde olabilir ki?

"İşçi alınsın üretim artsın"

Maden işçisi "İşçi alınsın, üretim artsın" diyerek yıllardır kuruluşa işçi alınması talebini dile getirmeye çalışıyor. Çalışıyor diyoruz, çünkü bu yolda atılan tüm adımlara karşılıksız kaldı, önündeki kapılar bir bir kapandı. GMİS, görüşme talep etti, bakanlık randevu bile vermedi. Maden işçisi referandum gösteriyorlar. 2002 yılı sonrasında meydana gelen Soma'dan Ermenek'e, Şirvan'a kadar büyük maden kazaları taşeron veya rödovans uygulamasının olduğu ocaklarda meydana geldi. 30 Mayıs günü Zonguldak/Gelik'teki göçtüğün yaşandığı ve iki maden işçisinin öldüğü maden ocağı rödovans sistemiyle işletiliyor. Ölümüne açıkça davetiye çıkaran rödovans sisteminin hangi yönü maden işçi-

ilgilendirmiyor. Aynı zamanda bütün maden işçilerinin geleceğini de ilgilendiriyor. "İşçi alınsın" talebine yönelik hükümet hiçbir adım atmamışken, toplu sözleşme görüşmelerinin konusu sadece anlaşma sağlanamayan 11 maddede sınırlı olmamalıdır. İşçilerin talepleri ortada ve sorunları can yakıcı bir şekilde aciliyetini koruyor. Arabulucu sürecinde uzlaşma sağlanamazsa, sendika grev kararı almalı ve maden işçisinin "İşçi alınsın" talebine kayıtsız kalan devlete sesini anayasal hakkı olan grev silahını kullanarak duyurmalıdır. Maden işçisi taleplerinin karşılığını üretimden gelen gücünü kullanarak alacaktır.

Klisom Klima'da işçiler kazandı

Ankara'da Ostim Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Klisom Klima fabrikasının patronu, işçileri işten atarak sendikayı fabrikadan silmek istemişti. Patronun toplu sözleşme sürecinde "fabrikayı kapattım" sözüne karşı işçiler direnişe geçmişlerdi.

Fabrika önünde direnişe geçen Birleşik Metal-İş sendikası üyesi işçiler daha ilk günden patrona geri adım attırmayı başarmıştı. "Herkesi işten atacağım" diyen patron ilk günün sonunda işten atılmaktan vazgeçmek zorunda kaldı. İşçiler bir günlük ücretli izin verdi, ekonomik taleplerin görüşüleceği günü ise biraz daha erkene aldı.

İşçiler patronun sözüne güvenmeyip ücretli izinde ol-

dukları gün de direnişe devam ettiler. İşçilerin işe başlamayı bekledikleri gün ise patron fabrikaya çevik kuvvet polisleriyle beraber geldi. Ancak patronun bu hamlesi de işçileri yıldırmadı. İşçiler direnişi kararlılıkla sürdürürken sendika şube başkanı ve işyeri temsilcisi, sendika subesinde patronla görüşti.

Görüşmenin ardından patron ve sendika arasında bir protokol imzalandı. Direnişin kazanımla sonuçlandırıldığına, fabrikanın önüne gelen işyeri temsilcisi açıkladı. Direniş nedeniyle hiçbir işçinin işten atılmayacağı da protokolle imza altına alındı.

Direniş boyunca kararlılıklarından ve birliklerinden bir adım bile geri atmayan işçiler, patronlara karşı işçinin gücünü bir kez daha gösterdiler.

Yılmaz Tan

Yaklaşan tehlike

2008 yılındaki küresel finansal krizden bu yana dünya kapitalizminin büyük bir depresyonun etkisinde aşağı doğru ilerlemekte olduğunu bu köşede sıkça vurguladık. Bu tespitimizin önemli bir sonucu, uluslararası burjuvazinin karlı üretim koşullarını sağlayamadığı ve ekonomik krizi çözemediği ölçüde daha saldırgan politikalara yöneleceğiydi. Aradan geçen buca yıla rağmen ortada sermaye birikimini canlandırmaya dönük bir çözümün olmadığı anlaşılıyor. Daha doğrusu çözüm yolu olarak izlenen - bir yandan kamu kaynaklarından patronlara bolca para aktırma, diğer yandan “kemer sıkma” önlemleri ile emekçileri daha fazla sömürme - politikaların sorunu ortadan kaldırmaktan çok, daha da derinleştirdiği görülüyor. Dünya ekonomisi ve ticareti her yıl daha yavaş büyüyor, Avrupa ekonomilerinin çoğu krizden çıkabilmiş değil, Japonya zaten uzunca bir süredir durgunluk içinde, umut olarak görülen gelişmekte olan ülkelerde büyüme hızla yavaşıyor, Çin ise birçok sektördeki aşırı kapasite nedeniyle bir aşırı birikim krizine doğru hızla ilerliyor.

Dünya ekonomisinde dağılmayan bu kara bulutlar bir yandan uluslararası burjuvaziyi tedirgin ediyor, bir yandan da “gemisini kırtaran kaptan” yaklaşımı izlenen politikalara damgasını vuruyor. Bu yaklaşımın en önde gelen temsilcisi hiç kuşku yok Trump. Geçtiğimiz günlerdeki IMF toplantısından G-7 zirvesine kadar emperyalist devletlerin en kritik toplantılarında Trump’ın sergilediği ayrıtıcılığı (Karadağ devlet başkanını itele-yerek öne geçmesinde çarpıcı bir şekilde ifadesini bulan) tutumun elbette onun kendini bilmez kişiliğiyle, kendi çevresine topladığı politik kesimlerle ilişkisi vardır. Ancak bizim özellikle vurgulamak istediğimiz, Trump’ın esas yönelişinin “Önce Amerika” sloganı etrafında ABD burjuvazisinin uzun dönemli çıkarlarını savunma çabası olduğudur. Kendisinin NATO ve G-7 toplantılarında gösterdiği “her koyun kendi bacağından asılır” tavrının arkasında yatan gerçek kaygıları anlamak bakımından twitter hesabından yazdığı (“Almanya’yı çok büyük bir ticaret açığımız var. Ayrıca NATO ve orduya harcamaları gerekenden çok daha azını harcıyorlar. ABD için çok kötü. Bu değişecek”) ya da Avrupalı politikacılarla yaptığı toplantıda Almanya için söylediği (“ABD’de sattıkları şu milyonlarca otomobile bakın. Korkunç. Bunu durduracağız”) ifadeleri oldukça anlamlı.

Bu tavırın başta Alman olmak

üzere Avrupa burjuvazisi ile arasının daha da açılmasına yol açmakla kalmayıp, korumacılığa ve ticaret savaşlarına yönelme eğilimini güçlendiren sonuçlar doğurduğu ise açık. G-7 zirvesinden hemen sonra Almanya başbakanı Merkel’in Avrupa’nın artık tam anlamıyla ABD ve İngiltere’ye güvenemeyeceği vurgusundan sonra kullandığı, “değerlerine tam bağlı olduğumuz zamanlar, belirli bir oranda sona erdi. Son birkaç günde bunu deneyimledim. Ama Avrupalılar olarak kaderimizi gerçekten de kendi elimize almak zorunda olduğumuzu da biliyoruz” ifadesi, bu zirvenin emperyalistler arası gerilim ve çelişkilerin keskinleşmesi ve Batı ittifakında kolay kolay onarlamayacak bir çatlak yaratması bakımından adeta bir dönüm noktası olduğu anlamına geliyor. *New York Times* gazetesine açıklama yapan ABD’nin eski NATO Büyükelçisi’nin “ABD’nin öncülük ettiği ve Avrupa’nın bunu takip ettiği dönemin sonuna gelinmiş gibi görünüyor” şeklindeki görüşü bu bakımdan önemli.

Kapitalist üretim ilişkilerinin krize girdiği dönemlerde burjuva dünyasının “demokrasi” makayajı akar, gerçekencilik ve barbar yüzü bütün çıplaklığıyla ortaya çıkar, burjuvaziden “ortaklaşa” bir çözüm beklemek tümüyle imkânsız hale gelir. Kimse dünya kapitalizminin içine girmiş olduğu yeni “soğuk savaş dönemi” için yaptığımız bu tespitlerin Türkiye kapitalizmi için geçerli olmadığını sanmasın. Türkiye işçi hareketi ve emekçileri hem dünya ölçeğinde dolayılı olarak, hem de ülkede yaşanan istibdat rejiminin baskısı altında doğrudan, bu yaşanan gerilmelerin bedelini en ağır şekilde ödeme tehdidi ile karşı karşıyadır. Bu tehdidi iyi kavrayalım ki bizler de emekçiler olarak “kaderimizi kendi elimize almak” bakımından bir an evvel nasıl birlikte mücadele edeceğimizi bilelim.

Bu vesileyle merak ettiğimiz bir soruyu da sormuş olalım: Sahi sol basınınızın çoğunda, bir üçüncü dünya savaşı olasılığının her geçen gün artmakta olduğunu ve işçi hareketinin dikkate alınması gereken ciddi bir tehdit olduğuna dair kaç yazı okudunuz son yıllarda, son aylarda? Tabii AB’ye “insan hakları ve demokrasi” timsali bir çekim merkezi olarak bakan yazılardan fırsat kalmıyor. Ben çoğu sol çevrelerdeki bu “ilgisizlik” de ayrı bir mesele olarak ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Bilindik bir sözdür: Bir şeyin adını (koy-mak)dan duyulan endişe sadece o şeyin kendisinden duyulan endişeyi artırır.

Cemal Bilgin ve Çapa emekçileri kazandı: Hangi hal altında olursa olsun mücadeleye devam!

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi yemekhanesinde, çalışanların zehirlenmesine yol açan taşeron işçilerin için-çin emekçilerin haklarının verilmesi savunuldu. Çapa Tıp Fakültesi başta olmak üzere baskıya uğrayan sürgüne gönderilen tüm emekçilerin haklarının verilmesi için işten atılan Cemal Bilgin, 9 aylık direnişlerinden 13. İş Mahkemesi’nde görülen işe iade davasını kazandı. Cemal Bilgin, işçi sağlığı ve iş güvenliği em-silcisi olarak görevini yapmış ve hem çalışanların hem de hastaların sağlığını korumak için yaşanan skandalları ortaya çıkartmıştı.

8 Eylül’de Çapa Tıp Fakültesi monoblok önünde verildi. Gerek kamu çalışanlarının gerekse de taşeron işçilerin taleplerini ifa-de ettiği, basın açıklamalarının yapıldığı bu alan OHAL bahane edilerek üniversite yönetimi tarafından yasaklı alan ilan edilmiş-ti. Cemal Bilgin’in direnişi her biri birer taşeron işçisi olan özel güvenliklerin coplu saldırısıyla engellenmek istendi. Hak arayan emekçiler zorla fakilte dışına sürüldü. Ancak direniş Çapa Tıp Fakültesi’nin önünde devam etti. Her Cuma günü fakültenin önü sadece Cemal Bilgin’in değil tüm emekçilerin kürsüsü haline geldi.

39 hafta boyunca kurulan bu emekçi kürsüsünde sadece Cemal Bilgin’in işe iadesi isten-

medi. İşten atılan tüm işçilerin geri alınması, başta Güneş Cengiz olmak üzere baskıya uğrayan sürgüne gönderilen tüm emekçilerin haklarının verilmesi savunuldu. Çapa Tıp Fakültesi başta olmak üzere tüm sağlık sistemindeki yozlaşma teşhir edildi. BMW’yle, Mercedes’le hastaneye gelenle sıradan işçinin, emekçinin, köylünün gördüğü muamele arasındaki uçurum, takım kravatlı yöneticilerin yolsuzlukları, aylar sonraya verilen MR randevuları, hastaların ve hasta yakınlarının çektikleri çileler konuşuldu. Bu alanda kâh Cemal Bilgin megafonla hakkı hukuku haykırdı, kâh hastaneden boynu bükük çıkan emekçilerin feryadı yankılandı.

Çap Tıp Fakültesi’nde son yıllarda yaşanan iki iş cinayetinde hayatını yitiren taşeron işçileri Serkan Korumcu ve Zafer Açıkğö-zoğlu da unutulmadı. Her Cuma bu cinayetlerin hesabı soruldu.

Referandum öncesinde Çapa’nın önündeki emekçi kürsüsü gerçeklerin konuşulduğu, emekçilerin neden HAYIR dediklerini her yönüyle ortaya konduğu bir merkez oldu. Her Cuma yapılan eylemlerde parmakla sayılacak kadar az kişinin katıldığı da oluyordu. Ancak bu direniş alanı her zaman

sınıfsal çizgisini korudu. Alanda söylenen her söz fakültenin önünde halkla buluşurken, fakültenin içinde emekçilerde de yankı buldu. Taşeron işçilerini örgütlediği için işten atılan Cemal Bilgin’in direnişinde başta olmak üzere tüm sağlık sistemindeki yozlaşma teşhir edildi. BMW’yle, Mercedes’le hastaneye gelenle sıradan işçinin, emekçinin, köylünün gördüğü muamele arasındaki uçurum, takım kravatlı yöneticilerin yolsuzlukları, aylar sonraya verilen MR randevuları, hastaların ve hasta yakınlarının çektikleri çileler konuşuldu. Bu alanda kâh Cemal Bilgin megafonla hakkı hukuku haykırdı, kâh hastaneden boynu bükük çıkan emekçilerin feryadı yankılandı.

Tat Gıda işçileri greve gidiyor

Koç grubuna ait Tat Gıda ile şirkete ait fabrikalarda örgütlü Tekgıda-İş Sendikası arasında devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varılamaması üzerine sendika grev kararı aldı. 1 Ocak’tan bugüne, arabulucu süreciyle birlikte dokuz kez yapılan görüşmelerde sendika, ücretlere seyyanen 600 lira zam, ikinci yıl için ise enflasyona ek olarak 5 puan zam talep etti. Ayrıca sayıları oldukça yüksek olan mevsimlik işçilere kadro talebi ile ikramiyelerdeki kademe farkının kaldırılması, ihbar ve kıdem tazminatlarının eşitlenmesi talepleri de sendikamızın masaya getirdiği diğer önemli hususlardı.

Tat Gıda’da işçi ücretleri oldukça düşük. Öyle ki bu taleplerin tamamı kabul edilse dahi 15

yıllık işçinin ücreti ancak 2.400 lirayı buluyor. Tat yönetimi sendikandan taleplerini kabul etmeye-cek karşısında 220 lira seyyanen zam, ikinci yıl için sadece enflasyon zammı ve her kıdem yılı için 11 lira zam teklif etti. Sendika, görüşmelerin devam etmesi amacıyla seyyanen talep edilen zammı 550 liraya çekti ancak anlaşma yine sağlanamadı. Bunun üzerine Bursa Kemalpaşa’da bulunan Tat konserve ile Sek Süt fabrikalarında, İzmir’de bulunan Pastavilla ile Aydın Söke’de bulunan Sek Süt fabrikalarında toplam 2 bin işçiyi kapsayacak şekilde 7 Haziran’da greve çıkma kararı aldı.

Gazetemizin matbaaya verildiği sırada görüşmeler hâlâ devam ediyordu. Ancak işçiler,

4 Haziran 2017

Kıdem tazminatında işçileri bekleyen büyük tehlike!

Türkiye işçi sınıfı, tarihinin en büyük hak gasplarından biri ile karşı karşıyadır. En ufak bir rehavet sadece bugünün işçilerinin değil gelecek kuşakların da sefalet ve kölelik koşullarına mahkûm edilmesi anlamına gelir. Bu yüzden DİSK ve Türk-İş’in kongre kararlarına geçen biçimiyle kıdem tazminatı kırmızı çizgidir. Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir.

Hükümet işçilerin kıdem tazminatı hakkını gasp etmek için dümeğe bastı. Kıdem tazminatının kaldırılarak daha devredilmesi ile ilgili bir taslak çalışma Bakanlar Kurulu’na sunuldu. Henüz söz konusu taslakla ilgili somut hiçbir bilgi kamuoyu ile paylaşılmıyor. Söylenen tek şey yeni sistemin bireysel emeklilik uygulamasına benze-yecek olması.

Fon uygulamasının ayrıntıları bilinçli şekilde saklanıyor

Ayrıntıların gizlenmesi işçi ve emekçilerin karşılaşacağı hak kayıplarının infial uyandırmasını engellemek için kullanılan bir taktik. Hiçbir somut veri olmadan işçiler arasında, “işten ayrıldığımızda da tazminat alabileceğiz, hak kaybımız olmayacak, bir gün bile çalışsak tazminat hakkında sahip olacağız” gibi ayağı yere basmayan afaki beklentiler oluşmasını istiyorlar.

BES örneği benimseniyorsa hak gaspı büyük olacak demektir

Sınırlı verilere bile durumun ne kadar vahim olduğunu görmek mümkün. Hükümet işçilerin bir yıllık çalışması karşılığında 30 günlük brüt ücret tutarında hak ettiği kıdem tazminatının yerine, ücretin yüzde 8,33’ü tutarında bir katkı payından bahsediyor. Bu katkı payının ücretten mi kesileceği ayrı mı ödeneceği belli değil. Yeni sistemin BES’e (Zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi) benze-yeceği söyleniyor. Eğer BES’te olduğu gibi katkı payı ücretten kesilirse ya da bir kısmı işçiden kesilir bir kısmı devlet tarafından ödenirse bunun anlamı patronu tazminat yükünden kurtarmak, işçinin ücretini gasp etmektir. İyi ihtimalle kıdem tazminatı katkı payı tümüyle patron tarafından ayrıca ödense bile sonuç farklı olmaz.

Sürekli işten atılma tehdidi geliyor

Şöyle ki kıdem tazminatı fona devredildikten sonra artık işten çıkartmada herhangi bir tazminat ödemeyecek olan patronlar kısa süre içinde ödedikleri katkı payını fiilen işçilerin ücretlerine yansıtırlar. İşten atarken tazminat ödemekten kurtulacak olan patronlar, özel istihdam bürolarının da desteği ile sürekli işçi sirkülasyonu yaparak ücretleri aşağı çekecektir. İşsizliğin artışıyla işçilerin ücretleri asgari ücrette doğru çekilecek, neydeyse orada eşitlenecektir. Sürekli işçi sirkülasyonu olması her bir işçinin fon hesabındaki birikiminin de kesintiyi uğraması demek olacaktır. Çok az sayıda işçi tüm yıl kesintisiz çalışsa olanağına kavuşacaktır.

İşsizlik sigortası tümden işlevini yitirecek

Kağıt üstünde 30 günden geri adım atılmamış gözükse bile uygulamada hak gaspı çok daha ağır olacaktır. Çünkü işçiler 3 ya da 5 yıldan önce fondan çekim yapamayacak (kayıpsız şekilde ve

nemasiyla ancak 15 yıl sonunda çekilebileceğinden bahsediliyor) ama sürekli işten çıkartılma yüzünden boşa geçen haftalarını, aylarını ücret almada geçirmek zorunda kalacaktır. Ayrıca işsizlik sigortası yasasında da değişiklik yapılmadığı takdirde kısa süreli iş değişiklikleri yüzünden işsizlik sigortasından yararlanmak da mümkün olmayacaktır. Fondaki birikimden para çeke-bile bu işçiyi yetmeyecek, dahası fondaki birikim sıfırlanacak ve yıllar içinde sürekli değişti-rerek çalışmak zorunda olan işçi yıllar sonunda elinde avucunda hiçbir şey kalmadığını görecek-tir.

İşçi sınırları ellerini ovuşturuyor

Dolayısıyla 30 gün tartışması da fondan ne zaman para çekilip çekilmeyeceği de, devletin ne kadar destek sunup sunmayacağı da önemli değildir. Esas önemli olan patronların işçi çıkarmada toplu tazminat ödeme yükümlülüğünden kurtulmasıdır. Bu sayede kriz bahanesiyle hiç düşünmeden kolayca işçi çıkarabilecek olması ve istihdamın esnekleştirilerek işçilerin özel istihdam bürosu adı altındaki sınırlarına insafına terk edilmesidir. Düzenli olarak sabit bir işyerinde çalışmayan işçiler için yıllık izin gibi hakların ve arada boşa geçireceği dönemlerde sigorta ve emeklilik primi yatmayacağı için emekliliğin bir hayal haline gelmesidir.

Fona devrolursa geri dönük kazanılmış hakların korunması mümkün olmaz

Hükümet yeni tasarı hakkındaki ayrıntılarla ilgili doğru dürüst bir açıklama yapmıyor ama sürekli geriye dönük kazanılmış hakların korunacağı söylüyor. Yeni düzenleme eski sisteme göre çalışanları etkilemeyecekmiş. Şu anda çalışanlar işten çıkarıldığında kıdem tazminatlarını eski uygulamaya göre alacaklar belki, ama ya sonra? Yeni uygulama onları da kapsamayacak mı? Daha da önemlisi, işyerinde, fabrikada, yani başındaki bantta çalışan, işe yeni girmiş bir işçinin her an işten atılma tehdidi ile karşı karşıya olması, işten atılması, eski sisteme tabi işçilerin üzerindeki baskıyı da arttırır. O halde kıdem tazminatı fona devredilirse en yaşlısından en gencine tüm işçiler zarar görecek, tüm işçilerin hakları geri gidecek.

Kıdem tazminatı kırmızı çizgidir

Bu yönüyle Türkiye işçi sınıfı, tarihinin en büyük hak gasplarından biri ile karşı karşıyadır. En ufak bir rehavet sadece bugünün işçilerinin değil, gelecek kuşakların da sefalet ve kölelik koşullarına mahkûm edilmes anlamına gelir. Bu yüzden DİSK ve Türk-İş’in kongre kararlarına geçen biçimiyle kıdem tazminatı kırmızı çizgidir. Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir.

Armağan Tulun

İşçi dostu görünüp patron ağzıyla konuşmak

Patronlar işçilerin kıdemine bir süredir göz dikmiş durumda. Hükümet son birkaç yıldır sermayenin talebini yerine getirmek, işçinin elindeki son iş güvencesi kozu olan kıdem tazminatını gasp etmek için fırsat kolluyor. Bu sırada mevcut sistemin kö-tülüklerini, yeni sistemin işçilerin lehine olacağına dair fikirleri papağan gibi tekrarla-yıp duruyor. Şu anki sistemde yaşanan sorunların sorumlusunun var olan yasalara dahi uymayan patronlar, onları denetleme-yen hükümet ve yaptırım uygulamayan yargı olduğunu *Gerçek* sitesinde ve gazetesinde defalarca yazdık. Ama bu zama-na kadar Mayıs ayında hükümetin kıdem tazminatı konusunu tekrar gündeme getir-mesiyle birlikte Yıldırım Koç’un *Aydınlık* gazetesindeki köşesinde yazdığı türden fikirlere pek de rast gelmedik.

Yıldırım Koç’un kıdem tazminatının “zararları”na ilişkin öne sürdüğü bir başka nokta da işçilerin kıdemlerini düşünüp işyerinden kendi istekleri ile ayrılmamaları. Diyor ki: “Örneğin, işçi çalışma hayatına yeni atılmıştır; bulunduğu ilk işe girer. Deneyimsiz olduğu için verilen ücret düşüktür. Birkaç yıl içinde deneyim kazanır, ustalaşır. Eğer ücreti istediği gibi artmazsa, yeni iş arar. Bulduğu işte alacağı ücret daha yüksek bile olsa, kıdem tazminatını yitirmek için işten ayrılmaz ve düşük ücretle çalışmayı kabullenir. Örneğin, işçi işinden çeşitli nedenlerle memnun değildir; ancak işten ayrılarak kıdem tazminatını alabilmek için yeterli koşullara da sahip değildir. İstifa ederek çekip gitmez. Mecburen işteride kalır.”

Yıldırım Koç herhalde başka bir ülkede yaşıyor. En son Şubat 2017 işsizlik rakamları açıkladık. İşsizlik resmi rakamlara göre bile %12,6 seviyesine çıkmış durumda. Gençler arasında işsizlik çok daha yüksek. 2016 başında asgari ücrette yapılan sözde zamlarla birlikte artık yeni işçi ile kıdemli işçi arasındaki ücret farkı büyük oranda kapandı, neredeyse bütün işçilerin ücreti asgari ücrette eşitlenmeye başladı. Dolayısıyla Türkiye’de işçiler pek öyle işyeri değiştirip daha iyi ücrette, daha iyi şartlarda yeni işler bulacaklarını düşünmüyor, daha ziyade “nereye gitsen aynı” diyor. Bilinçli ya da bilinçsiz ama bireysel olarak bir yerlerde kendisini kurtarmayacağı biliyor.

Bir de son nokta: Kıdem tazminatı aslında patronların maliyetlerinin küçük bir kısmını oluşturuyormuş. Sanırım bu, “kiddaklaştıkları için işten atılan arkadaşları olduğunda. Sendika seçme örgütleri ayaklar altına alındığında. Patronlar krizini faturasını işçilere kesip işten atıldında. Ödemeyen fazla mesaisleri olduğunda. İnsanlık dışı çalışma koşulları dayatıldığında.

2015 yılı istatistiklerine göre toplam işçüğü maliyetlerinin arasında kıdem tazminatının payı %4,38’miş. Az mı? Değil! Koskoca zenginliğin içinde üç kurşun hesabını yapan patronlar bu maliyetten de kurtulmak isterler. Ama bir yandan da %4,38 evet az! Çünkü 2008 krizi döneminde çok daha fazla işçiyi işten çıkarmak istediklerini, kıdem tazminatını alma bakımından şans yüksek bir kesimi oluşturmaktadır. Buna karşılık, eylemlerinde, grevlerinde, işgallerinde kıdem tazminatının bir engel oluşturduğu da görülmüş değil.

Buğün cam işçileri grev yasağına karşı mücadele ediyor. En temel anayasal haklarından biri olan grev haklarını savunmak için çeşitli eylemler yapıyor. Şişecam yönetimi bu satırların yazıldığı sırada bir açıklama yayınlayarak işçileri eylemlere devam etmeleri durumunda haklı fesih yapmaktaki yani tazminatı işten atılmakla tehdit etti. Cam işçileri pek de öyle Yıldırım Koç’un söylediğini uymuyor, kıdemlerini düşünüp mücadeleden geri durmak bir yana aksine sınıf mücadelesinin bugün en önde yürüten kesimini oluşturuyor. Bu tehdit karşısında da “kıdemli yakma” endişesi duymadan gerekli cevabı derhal verdi: “Biz bu yola çıkarken arkamızda eşimize, çocuğumuza söz verdik. Kazanmadan dön-meyeceğiz. Tek bir arkadaşımız dahi işten çıkarılmak istenirse hep birlikte tek yürek olacağız. Kimse cam işçisini hafife alıp

patronlar işçilerin kıdemine bir süredir göz dikmiş durumda. Hükümet son birkaç yıldır sermayenin talebini yerine getirmek, işçinin elindeki son iş güvencesi kozu olan kıdem tazminatını gasp etmek için fırsat kolluyor. Bu sırada mevcut sistemin kö-tülüklerini, yeni sistemin işçilerin lehine olacağına dair fikirleri papağan gibi tekrarla-yıp duruyor. Şu anki sistemde yaşanan sorunların sorumlusunun var olan yasalara dahi uymayan patronlar, onları denetleme-yen hükümet ve yaptırım uygulamayan yargı olduğunu *Gerçek* sitesinde ve gazetesinde defalarca yazdık. Ama bu zama-na kadar Mayıs ayında hükümetin kıdem tazminatı konusunu tekrar gündeme getir-mesiyle birlikte Yıldırım Koç’un *Aydınlık* gazetesindeki köşesinde yazdığı türden fikirlere pek de rast gelmedik.

Yıldırım Koç’un kıdem tazminatının “zararları”na ilişkin öne sürdüğü bir başka nokta da işçilerin kıdemlerini düşünüp işyerinden kendi istekleri ile ayrılmamaları. Diyor ki: “Örneğin, işçi çalışma hayatına yeni atılmıştır; bulunduğu ilk işe girer. Deneyimsiz olduğu için verilen ücret düşüktür. Birkaç yıl içinde deneyim kazanır, ustalaşır. Eğer ücreti istediği gibi artmazsa, yeni iş arar. Bulduğu işte alacağı ücret daha yüksek bile olsa, kıdem tazminatını yitirmek için işten ayrılmaz ve düşük ücretle çalışmayı kabullenir. Örneğin, işçi işinden çeşitli nedenlerle memnun değildir; ancak işten ayrılarak kıdem tazminatını alabilmek için yeterli koşullara da sahip değildir. İstifa ederek çekip gitmez. Mecburen işteride kalır.”

Yıldırım Koç herhalde başka bir ülkede yaşıyor. En son Şubat 2017 işsizlik rakamları açıkladık. İşsizlik resmi rakamlara göre bile %12,6 seviyesine çıkmış durumda. Gençler arasında işsizlik çok daha yüksek. 2016 başında asgari ücrette yapılan sözde zamlarla birlikte artık yeni işçi ile kıdemli işçi arasındaki ücret farkı büyük oranda kapandı, neredeyse bütün işçilerin ücreti asgari ücrette eşitlenmeye başladı. Dolayısıyla Türkiye’de işçiler pek öyle işyeri değiştirip daha iyi ücrette, daha iyi şartlarda yeni işler bulacaklarını düşünmüyor, daha ziyade “nereye gitsen aynı” diyor. Bilinçli ya da bilinçsiz ama bireysel olarak bir yerlerde kendisini kurtarmayacağı biliyor.

Bir de son nokta: Kıdem tazminatı aslında patronların maliyetlerinin küçük bir kısmını oluşturuyormuş. Sanırım bu, “kiddaklaştıkları için işten atılan arkadaşları olduğunda. Sendika seçme örgütleri ayaklar altına alındığında. Patronlar krizini faturasını işçilere kesip işten atıldında. Ödemeyen fazla mesaisleri olduğunda. İnsanlık dışı çalışma koşulları dayatıldığında. 2015 yılı istatistiklerine göre toplam işçüğü maliyetlerinin arasında kıdem tazminatının payı %4,38’miş. Az mı? Değil! Koskoca zenginliğin içinde üç kurşun hesabını yapan patronlar bu maliyetten de kurtulmak isterler. Ama bir yandan da %4,38 evet az! Çünkü 2008 krizi döneminde çok daha fazla işçiyi işten çıkarmak istediklerini, kıdem tazminatını alma bakımından şans yüksek bir kesimi oluşturmaktadır. Buna karşılık, eylemlerinde, grevlerinde, işgallerinde kıdem tazminatının bir engel oluşturduğu da görülmüş değil.

Buğün cam işçileri grev yasağına karşı mücadele ediyor. En temel anayasal haklarından biri olan grev haklarını savunmak için çeşitli eylemler yapıyor. Şişecam yönetimi bu satırların yazıldığı sırada bir açıklama yayınlayarak işçileri eylemlere devam etmeleri durumunda haklı fesih yapmaktaki yani tazminatı işten atılmakla tehdit etti. Cam işçileri pek de öyle Yıldırım Koç’un söylediğini uymuyor, kıdemlerini düşünüp mücadeleden geri durmak bir yana aksine sınıf mücadelesinin bugün en önde yürüten kesimini oluşturuyor. Bu tehdit karşısında da “kıdemli yakma” endişesi duymadan gerekli cevabı derhal verdi: “Biz bu yola çıkarken arkamızda eşimize, çocuğumuza söz verdik. Kazanmadan dön-meyeceğiz. Tek bir arkadaşımız dahi işten çıkarılmak istenirse hep birlikte tek yürek olacağız. Kimse cam işçisini hafife alıp

Levent Dölek

Üniversite A.Ş. geliyor

Cumhurbaşkanı Türkiye'yi Anonim Şirket gibi yöneteceğiz der de YÖK durur mu? 17 Mayıs'ta TBMM'ye sunulan “*Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Amacıyla Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnemelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı*”na iliştirilen maddelerle yükseköğretimde köklü bir dönüşümün düğmesine basılmış durumda.

Yükseköğretimin “sanayinin geliştirilmesi ve üretimin desteklenmesi”nin bir alt başlığı haline getirilmiş olması ne yapılmak istendiğine dair baştan bir fikir veriyor. Ama içeriği bakınca da görüyoruz ki adıyla sanıyla “Üniversite A.Ş.” geliyor. Şaka ya da ironi değil. Söz konusu taslakta kamu üniversitelerinin Teknoloji Transfer Ofisi adı altında şirketleşmesinin (Anonim, Limited ya da Komandit şirket biçiminde) yolu açılıyor.

Sadece üniversiteler şirketleşmiyor. Şirketler de üniversite yönetimine giriyor. Yükseköğretim eğitim programları danışma kurulu, meslek yüksek okulları koordinasyon kurulu, kalite kurulu adı altında kurulması öngörülen organlarda ya sermayenin çatı örgütü TOBB doğrudan yer alıyor ya da özel sektörle işbirliği şart koşuluyor.

Siz bir holdingin, hatta TÜSİAD'ın ya da TOBB'un “bilim kurulu” olduğunu hiç duydunuz mu? Olmaz çünkü ticaret başka şeydir bilim başka şey. O yüzden üniversitede de “kalite kurulu”nun olmaması icap eder. Ancak şimdi YÖK'ün akreditasyon ve çıktı kontrolü yetkisi özerk kalite kuruluna devredilmektedir. Akreditasyon yetkisi özerk bir kalite kuruluna devredilirse ne olur? Bilimsellik yerine verimlilik ve kârlılık kriterleri hâkim hale gelir. Dolayısıyla da artık yükseköğretimde bilim ve eğitimden değil “çıktı”dan bahsedilmektedir.

Tasarıya göre bölümlerin kontenjanları da sermaye temsilcileri ile danışma kurullarında belirlenecek. Bu durumda mesela felsefe, arkeoloji, edebiyat gibi para getirmeyen bölümlerin kapatılmasının gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Bu abartıma falan değil. Yükseköğretimin piyasalaştırılmasının en önemli atılımlarından biri olan Bologna süreci kapsamında bu tür olaylar Avrupa Birliği'nde yaşandı.

İşyeri odaklı eğitim adı altında mühendislik fakültelerinde süren staj sömürüsü yeni bir boyut kazanıyor. YÖK'e fen bilimleri ve mühendislik bölümlerinde okuyan öğrencilerin, 1 yarıyıl özel şirketlerde ya da teknoparklarda uygulamalı eğitim yapmasını zorunlu hale getirme yetkisi veriliyor. Yine taslağa göre uygulamalı eğitim adı altında şirketler istedikleri kadar öğrenciyi net asgari ücretin yüz-

de 35'i ücret vererek sömürebi-
lecekler.

Artık organize sanayi bölgelerinde (OSB) meslek yüksek okulu açılabilir. Yükseköğretimin ticarileştirilmesi ve standartlaştırılmasıyla üniversitelerin akademik ve bilimsel niteliklerini yitirdiği birer meslek okuluna dönüştükleri zaten biliniyor. Bu sürecin bir devamı olarak meslek yüksek okullarının da doğrudan OSB'lerde sermayeye ucuz işçi sağlayacak özel istihdam bürolarına dönüştürülmek istendiğini görüyoruz.

Üniversite A.Ş.'nin olmazsa olmazı hiç kuşku yok ki güvencesiz çalışanlardır. Baş belası 50d yine sahnede. OHAL KHK'ları ile ÖYP'li asistanları 50d'li yapanlar şimdi de ekledikleri geçici maddeyle bundan sonra sadece 50d maddesiyle asistan alımı yapılacağı bu yuruyorlar. 2547'de istisnai bir atama maddesi olan 50d böylece esas asistan kadrosu haline getiriliyor. Yani doktoraların ardından tüm asistanların görevine son verilecek.

Doktorasını tamamlayanlardan ise ancak yüzde 20 oranında yardımcı doçent atanabilecek. AKP'nin cemaate ne istediye verdiği dönemlerde 50d'yi bir aşkla hep birlikte nasıl kadrolaşma amacıyla kullandıklarını ve bizlerin buna nasıl direndiğimizi daha önce yazmıştık. Doğrusu 2008-2009 anti-50d mücadeleleriyle kadro hakkımızı kazanmıştık. Ama bilen bilir cemaat bağlantılı olanlar için yüzde 100 olan yardımcı doçentliğe atanma oranı bizim için hep yüzde 0 kaldı. Düzene muhalif öğretim elemanları yıllarca doktor asistan olarak kadro bekle-di. Milat dedikleri 17-25 Aralık'tan sonra bile nedense bu oran ne bizden yana ne de cemaatçılerden yana pek bir değişikliğe uğramadı.

Sonuçta 12 Eylül'ün yolunu açtığı, 1994 TÜSİAD raporundan beri en açık ifadeyle sermaye tarafından savunulan, Kemal Gürüz döneminde YEK tasarısıyla, sonraki yıllarda cemaatçıların operasyonlarıyla hep gündemde tutulan, TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı, AKP'si, cemaatiyle sermayenin ortak programı olan Üniversite A.Ş. adım adım uygulamaya konuyor. KHK ile atıldığımızda bizim atılmamız memleketin ve üniversitenin karşı karşıya olduğu tehditler yanında bir teferruatır demiştik. Ne yazık ki haklı çıkıyoruz. Bizleri neden attıklarını bir kez daha görüyoruz. Ancak sonuçta sınıf mücadelesi bireysel değil-dir. Bizler atılmış olsak da örgütlülüğümüz durmaktadır. Bu anlamda Eğitim Sen, Üniversite A.Ş. saldırısına karşı tüm gücünü seferber etmelidir. Döneceksek de döndüğümüzde geride bir üniversite bulacaksa da zaten bunun yolu örgütlü mücadele-den geçmektedir.

Erdoğan'dan patronlara:

“OHAL önünüzü açıyor. Öyle ikide bir grev bilmem ne yok...”

Erdoğan, Mayıs ayında TÜSİAD Yüksek İstihare Kurulu toplantısında konuşurken büyük patronların OHAL'in kaldırılmasına dair taleplerine ilişkin olarak, “OHAL konusundaki endişelerinizi anlamakta zorlanıyorum. OHAL işadamlarının neyini engelledi?” demişti. Demokrasi meseleleri sadece patronların çıkarısından ele alınamaz!

Şimdi Haziran başında MÜSİAD toplantısında daha da ileri gitti. Daha önce OHAL'in patronlara “engel olmadığını” söylemişken, şimdi destek olduğunu iddia etti. Sermaye çevrelerinden OHAL'in kaldırılmasını isteyenlere sitem ederek bu uygulamanın patronların önünü açtığını söyledi. OHAL'in patronların nasıl önünü açtığına dair “öyle ikide bir kalkacak, hemen grev, bilmem ne, kusura bakma arkadaş” diyerek grev yasaklarını örnek gösterdi. Burada bir itiraf var. Erdoğan, OHAL'in patronların önünü açtığını söyledikten hemen sonra grev yasaklarından bahsediyor. Yani EMİS, Asil Çelik, Akbank ve Şişecam grevlerinin yasaklanmasında Bakanlar Kurulu kararlarında ifade edilen “milli güvenlik” gerekçesinin

bir bahane, esas amacın patronların önünü açmak olduğu açıkça ortaya çıkıyor.

Erdoğan, daha sonra OHAL'in sadece teröre ve teröriste karşı olduğunu söylüyor ama gerçekler hiç de öyle değil. Her şeyden önce grevleri yasaklanan işçiler terörist değil, alın teri ile eve ekmeğ götürmeye çalışan, ancak devleti arkasına alıp emekleri üzerine çöreklenen sömürücülere karşı mücadele eden onurlu insanlar.

Yine pek çok kamu çalışanı sadece muhalif görüşleri dolayısıyla işten atılıyor, hükümeti eleştiren

gazeteciler, barışçıl protesto düzenleyen gençler içeri atılıyor. Son olarak açıklık grevi yapımcıları tutuklandı. Büyük çoğunluğunun haklarında bırakın bir delili, açılmış bir dava bile yok. Oysa Kavurmacılar, baklavacılar bilimuum cemaatçi patron, para babası, ihaleci birbiri ardına tahliye ediyor. OHAL sadece grev yasaklarıyla patronların önünü açmıyor, son dönemde hapisshanelerin çıkış kapıları da patronlara, para babalarına ardına kadar açılmış durumda.

OHAL'de güçsüze çile, patrona tahliye!

15 Temmuz davaları birbiri ardına görülmeye devam ederken, cemaatçi patronların da ardi ardına tahliye edilmesi büyük tepki doğurdu. En büyük tepkiyi doğuran ise, AKP'li İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı'nın damadı Ömer Faruk Kavurmacı'nın tahliye edilmesiydi.

Yüzlerce ölümcül hasta hapisanelerde, uyku apnesi çeken patron tahliye

Kavurmacı için mahkemeye sunulan raporlar özel Acıbadem Hastanesi'nden alınmış. Acıbadem Hastanesi Kavurmacı'yı muayene etme gereği bile duymadan, 2005, 2009, 2010 yıllarına ait, aralarında uyku apnesi ve şeker hastalığına dair raporların bulunduğu evrakı dikkate alarak tutuklunun “yalnız kalması-nın, oruç tutmasının ve elektronik cihaz kullanmasının” sakıncalı olduğunu dair bir rapor tanzim etmiş. Mahkeme işte bu raporu dikkate alarak Kavurmacı'yı tahliye etti. Hâlihazırda hapisshanelerde aralanan da çok sayıda ilerlemiş kanser hastalığı olanların da bulunduğu yüzlerce (bir hesaplamaya göre 283'ü ağır toplam 783) hasta mahpus varken, açıklık grevi yapan eğitimciler kritik aşamayı geçtikleri 80'li günlerde tutuklanırken, Kavurmacı'nın tahliyesinin açıklanabilir bir yanı olmadığı açıktır.

Kavurmacı'dan sonra baklavacı ve bankacılar da serbest!

En tepeden yeşil ışık yanınca patron tahliyelerinin ardi arkası da kesilmedi. Kavurmacı'dan 10 gün sonra Seyitoğlu baklavalarının patronlarından darbeden ve terör örgütü üyeliğinden 15 yıla yargılanan Gaziantep'li Serdar Seyitoğlu tahliye edildi. Ertesi gün Kayserili Boydak Holding'ten Hacı Boydak tahliye edildi. Bir sonraki gün Samsunlu patronlardan Fethullah Gülen cemaatinin Uluslararası Yöneticiler Derneği imamı olduğu söylenen Yavuz Düz, bir hafta sonra da Bank Asya yönetim kurulu başkanı Erhan Bir-

gili serbest bıraktıldı. Özellikle Bank Asya'dan fatura ödeyenin bile açığa alınıp, ibrahç edildiği bir ortamda bu bankanın yönetim kurulu başkanının serbestlik var. Yargılanma süreci devam ediyor. AK Parti'yi kimse bu konuda suçlayamaz, kimsenin hakkı da haddi de değildir” sözleriyle tahliyeyi onayladığını ortaya koymuştu. Zira Erdoğan onaylamadığı yargı kararları ile ilgili bu kadar saygılı bir tutum benimsemiyor. Tepkisini net şekilde ortaya koyuyor. Örneğin Anayasa Mahkemesi'nin iki gazetesinin tahliyesine yönelik kararının ardından “Anayasa Mahkemesi'nin almış olduğu karara uymuyorum, etme gereği bile duymadan, 2005, 2009, 2010 yıllarına ait, aralarında uyku apnesi ve şeker hastalığına dair raporların bulunduğu evrakı dikkate alarak tutuklunun “yalnız kalması-nın, oruç tutmasının ve elektronik cihaz kullanmasının” sakıncalı olduğunu dair bir rapor tanzim etmiş. Mahkeme işte bu raporu dikkate alarak Kavurmacı'yı tahliye etti.

Gazetecilerin tahliyesine “saygı duymuyor”, Kavurmacı'nın tahliyesinde “yargı süreci devam ediyor”...

Erdoğan, tepkiler karşısında “İstanbul Büyükşehir Belediye

güvenlik” gerekçesinin

TÜSİAD'a güvence mi veriliyor?

Aslında 15 Temmuz'un ardından patronların, zengin ve hatırlı yakınları olan cemaatçıların serbest bırakılmasına pek çok kez şahit olduk. Ancak 16 Nisan referandumunu ardından bu örneklerin artması ve çok daha çarpıcı hale gelmesi söz konusu. Erdoğan'ın tutumu da dikkate alındığında bir hukuk sürecinden değil siyasi bir yöneliştten bahsetmek mümkün. Bu noktada akıllara TÜSİAD'ın 16 Nisan akşamı verdiği muhtıra ile OHAL'in kalkmasını istemesi geliyor. Dertleri kısmen Avrupalı emperyalist dostlarına yaranmak olsa da cemaatçi patronların başına gelenlerin, şirketlere atanan kayyumların kendilerinde de bir tedirginlik yaratması çok doğal.

Örneğin cemaatçi patron Memduh Boydak aynı zamanda TÜSİAD yönetim kurulu üyesiydi ve halen tutuklu olarak yargılanıyor. Bu anlamda cemaatçi patronların tahliyesi için düğmeye basılmasının TÜSİAD saflarında da memnuniyetle karşılanmış olduğu kolayca tahmin edilebilir. Bu da onların “OHAL kalksın” talebi konusunda sessiz kalmalarını kolaylaştırıcaktır.

Türkiye anonim şirket gibi yönetilirse, askeri de emperyalizmin taşeronu olur

Türkiye'nin bir anonim şirket gibi yönetilmesinin ne anlama geldiği, Erdoğan'ın Washington ziyaretinde tüm çirkinliği ile ortaya çıktı. Trump ve Erdoğan arasındaki görüşmelerin odak noktası Suriye'de DAİŞ'in kontrolündeki Rakka'ya yapılacak operasyon ve bu operasyonda ABD'nin kimi kullanacağı oldu.

ABD ile sorunumuz Rakka'dan önce İncirlik'te

Oysa Türkiye'de halkın ABD ile sorunu Rakka'da değil. Örneğin ABD ve NATO destekli darbe girişiminin, İncirlik'ten kalkan tankelerin beslediği F-16'ların TBMM'yi bombalamasının üzerinden bir yıl bile geçmedi. İncirlik ve içindeki emperyalist ABD askerleri, uçakları ve dahası nükleer başlıkları yerli yerinde duruyor. ABD'nin kendisi Türkiye'nin en büyük güvenlik sorunu olmaya devam ediyor. Ancak tüm bunlar Türkiye halkına unutturulmak isteniyor.

İhalelerde onur değil para konuşur

Çünkü “Türkiye'yi anonim şirket gibi yönetmek” isteyen Erdoğan, Washington'dan Rakka ihalesini almak istiyor. Karşılığında da Türkiye'nin emekçi halkının çocuklarını Amerikan savaşlarında asker yapmayı öneriyor. Erdoğan'ın söylediği tek bir şey var: “Bir tarafta terör örgütleri var, diğer tarafta Türkiye, ABD kimle yürüyeceğini seçmeli!” Ne kadar da onur kırıcı bir ifade...

Siz hiç şirketinin ve çalışanlarının onurundan bahseden patron gör-dünüz mü? Büyük bir uluslararası şirketin bağlılığını aldığı için utanan şirket sahibine rastladınız mı? Patronlar her zaman elde ettiği kârlarla, aldıkları ihalelerle, şirketlerini ne kadar büyüttükleri ile övünür. İşte anonim şirket gibi yönetilen bir ülkede

patron da halkının onurunu korumaya değil kâr zarar hesabına bakıyor! Ne Türkiye'yi, kendisinin “terör örgütü” olarak nitelediği yapılarla aynı seviyeye indirmekten utanıyor ne de emekçi çocuğu askerlerin canını emperyalistlerle kurduğu pazarlık masalarına koz olarak sürmekten sıkılı-yor! İşte patron, işte anonim şirket!

Amerikan madalyasını reddeden Albay, Amerikan liyakat madalyalı Genelkurmay

Hâl böyle iken bir albay çıktı ve İncirlik üssünde ABD'nin takdim ettiği madalyayı reddederek, Türkiye'nin bir anonim şirket gibi yönetilmesine son derece ters bir harekette bulundu. Bu hareket Türk askerinin ABD'nin taşeronu olmaması istemeyenler arasında haklı bir heyecan uyandırdı. Ama bu sadece bir işaret fişegi. Tamamına erdirmek Türkiye'nin emekçi halkının işi ve bunun için de gerçekleri tüm ber-naklığı ile görmek ve cesaretle halka göstermek gerekli.

Bir kere, albay Amerikan madalyasını reddederken, boynunda bir Amerikan liyakat madalyasının

ve iki NATO madalyasını övünçle taşıyan Hulusi Akar, Genelkurmay Başkanı sıfatıyla Washington'da Rakka ihalesini görüşmektedir. Yanında astsubaylıktan ayrılıp ABD'de üniversite okuduktan sonra dönüp MİT müsteşarı olan Hakan Fidan ve Wikileaks'ten sızan belgelerde adı

“büyük bir kaynak” olarak “ilişkisi gizli kalmalı” kaydıyla geçen Cumhurbaşkanı sözcüsü İbrahim Kalın vardır. Dolayısıyla da albayın madalyayı reddetmesinin, dizi dizi madalyaları boynuna dizenlerin ve ABD ücazeli bürokratların Türkiye'yi temsil etmesi karşısında hükmü kalmamaktadır.

Baş düşmanımız ABD emperyalizmidir!

Bir başka nokta ise şudur. Albay, Amerikalı subaylara “sizleri yaralamak ve üzmemek istemem” ama “bu madalyayı verenler benim düşmanım olan YPG ile işbirliği içindedir. “Onurum” bu madalyayı kabul etme-me müsaade etmemektedir” demiştir. Albay, Ortadoğu'nun tüm milli-yetçileri ile aynı hataya düşmüştür.

Washington'dan Brüksel'e

Cumhurbaşkanı ihale peşinde, Kürt sorunu emperyalizmin masasında

Trump'ın Erdoğan daha Washington'a gelmeden YPG'ye ağır silah verilmesini öngören kararnameyi imzalaması, ABD'nin Rakka'da Türkiye ile işbirliği yapmasına dair beklentileri boşa çıkaran ilk gelişme oldu. Erdoğan'ın Trump'la Washington'daki ilk görüşmesinin 20 dakika ile sınırlı olması, ardından da Türkiye açısından da tekrarlana-caktı.

Brüksel'de YPG'ye verilen ABD desteği NATO desteğine dö- kük önemli add edilen konuların bir “çalışma yemeğinde” görüşülerek geçtiştirilmesi kimilerinin hayal kırıklığı arttırdı.

Emperyalizme angajman

Erdoğan Washington'a gitmeden önce Sincar ve Karacok'a hava saldırısı düzenlenmişti. Böylece, ABD'nin Rakka ihalesinde YPG karşısında Türkiye'nin konumunu güçlendirme politikası uygulanı-yordu. Dönüşte ise bu epeyce alt düzeye düşürüldü: Eğer YPG'ye ve-

dönmüş oldu. Önümüzdeki dönemde Türkiye'nin NATO'ya baskısından çok NATO'nun Türkiye'ye baskı yapmasına uygun bir ortam oluştu.

ABD emperyalizmi Türkiye'ye Şengal'i sunuyor

Rakka ve Suriye ihalesini kaybeden Türkiye, yüzünü Irak'a ve Şengal'e dönmüş durumda. Bu konuda ABD ile Suriye'de olduğu gibi derin çelişkiler bulunmuyor. ABD emperyalizmi, PKK'nın askeri olarak Rojava'ya yönelmesini, siyaseten de PKK'nın boşluğunu Barzani'nin doldurmasını istiyor. Bu bağlamda ABD Dışişleri Bakanı Yardımcısı Vekili Jonathan Cohen'in YPG ile ilişkilerini geçici ve taktiksel olarak niteleyip, PKK'nın Şengal'den çıkartılması için Irak hükümeti ve Barzani ile çabaları yoğunlaştıracağını söy-

lemesi son derece çarpıcı. Cohen'in PKK'nın Şengal'dan çıkması ile ilgili olarak kullandığı “ister gönüllü isterse başka türlü” ifadesi ise askeri girişimlerin de masada olduğunun bir göstergesi.

Kürt sorununda olası gelişmeler

Tüm bu gelişmeler önümüzdeki dönemde Kürt sorununda hem Türkiye sınırları içinde hem Kuzey Irak'ta askeri hareketliliğin artacağına işaret ediyor. Ancak sadece askeri operasyonlara tanık olmayacağız. İktidarın, bir “yeni açılım” beklentisi yaratarak Kürt hareketi içinde Barzaniciliğe yakın isimlerin önünü açacak, karşı çıkanları ise hapishaneye tıkacak bir politika izlemesi olasdır. Demirtaş'ın içeride olduğu, HDP'nin sözcülüğünü Baydemir'in yaptığı, yeni seçilen sosyalist Eş Başkan Serpil

koşan müstemele siyasetinin ta kendisidir.

Amerikan emperyalizmi İncirlik'ten, İngiliz emperyalizmi Kıbrıs'taki üslerden kaldırdığı uçaklarla Ortadoğu'yu bombaladığında da bunu onurumuzda bir saldırı olarak gördüğümüz zaman çözüme yaklaşacağız. Bu topraklarda her milletin memleketten insan, birbirinin canını o kadar çok döktü ki, eğer herkes kendince bunların hesabını görmeye kalkarsa daha fazla kardeş kanı dökmekten başka bir sonuç alamaz. Emperyalistleri “yaralamak ve üzmemek” bir yana onları mahvedip kovmadan, bu topraklardaki gerçek halkların yararlarını sarması olanaksızdır.

Başkasını ezen ulus özgür olamaz!

İktidarın dün Ankara'da liderini ihtimamla ağırladığı, Süleyman Şah türbesini taşırken işbirliği yaptığı bir gücü, yani PYD'yi ve YPG'yi bugün “terörist” olarak adlandırmasına ne kadar itibar edilebilir. Bu tavır farklılığın sebebi nedir? Dünyün “kardeşlik” gösterileri sahte idiye bugün güdülen düşmanlık ne kadar sahici-dir? Yoksa mesele, dün Amerikan ihalesine ortak olarak birlikte geldiklerimizin bugün rakip haline gelmesi midir? Bu soruların cevabı tüm açıklığı ile verilmenden, Kürt'ü ve Kürdü ile bu topraklarda yere düşen her damla kardeş kanının bebalı hepimizin üzerindedir.

Kürdün, Türkün ve Arabin istiklalî bir diğerinin esareti anlamına gelmez. Tam tersi doğrudur. Başka bir ulus ezen ulus özgür olamaz. En önemlisi de her ulus onurlu, eşit ve özgürce yaşamayı hak eder. Bunu sağlamamızın yolu da her şeyden önce yaşadığımız topraklara sonradan gelen emperyalistleri kovmaktan ve ülkenin bir anonim şirket gibi yönetilip halkının ihalelerde masaya sürülmesini reddetmekten geçer.

Gençlik mücadelesi

Baskılara karşı mücadeleyi yükselteceğiz!

Gezi ile başlayan halk isyanında Ankara ve İstanbul gibi büyük şehirlerin yanı sıra Eskişehir de önemli bir rol oynamıştı. On binlerin doldurduğu ve büyük çoğunluğunu öğrenci gençliğin oluşturduğu sokakların fotoğrafları hâlâ hafızımızdadır. Bu durum istibdad cephesinin ilgisini epey çekmiş olsa gerek, OHAL ilan edilmeden yaklaşık bir sene önce Eskişehir’de OHAL şartlarını yaşamaya başlamıştık. Herhangi bir toplanmaya, yürüyüşe hatta bazen basın açıklamasına bile devlet tahammül edemiyor. Kampüsler polis ordusuyla doluruyor, bazen de faşist çete-

ler devreye sokuluyordu. Tabii ki gençlik bu baskılara gerekli cevabı defalarca verdi, vermeye de devam ediyor.

Son süreçte ise bu saldırılar bir başka boyuta taşındı. Geçtiğimiz iki hafta içerisinde ellerinde ne kadar fotoğraf, video kaydı varsa delil olarak kullandılar sosyalist öğrencilere soruşturmalar açmaya başladılar. Devrimci İşçi Partili dört öğrenci yoldaşımız da daha önce katıldıkları eylemler gerekçe gösterilerek toplamda dokuz ayrı savcılık soruşturması başlatıldı. Buna ek olarak üniversite yönetimleri tarafından da farklı gerekçelerle disiplin soruşturmaları açıldı.

Savcılık soruşturmalarının kapsamının genişliği ve üniversite yönetimlerine açılan soruşturmaların eş zamanlı olması bu saldırının son derece planlı bir biçimde uygulamaya sokulduğunu gösteriyor. Sanıyorklar ki bizleri okuldan atarak, hapsedme tehditleriyle korkutacaklar, yıldıracaklar. Hayır! Gençlik sonuna kadar direnecek, istabdamı karşı Partili dört öğrenci yükseltecek. Geleneğimizde bu var. Devrimci önderlerimizden aldığımız ilhamla istibdadı yerle bir edeceğiz, bir adım geri atmayacağız.

Eskişehir’den DİP’li Öğrenciler

Kampüslerden fabrikalara mevzilerimizi savunacağız!

AKP iktidarının cam işçilerinin grevini yasaklamasıyla Türkiye’de grev hakkının fiilen yürürlükten kalktığı bir kez daha görüldü. Cumhurbaşpatronluğu rejimi, biz öğrencilere kampüslerdeki mücadelemizi yok etmek için baskı uygularken işçi sınıfı üzerinde de sahip oldukları hakları gasp ederek baskı kuruyor. Bir yandan kıdem tazminatına el uzatırken bir yandan da işçi sınıfının sayısız mücadelelerle kazandığı grev hakkına saldırıyor.

EMİS grevinin yasaklanmasının ardından grev hakları için mücadele eden metal işçilerinden sonra şimdi de Şişecam fabrikalarında cam işçilerinin grev yasağına karşı verdikleri mücadele işçi ve emekçilere vuruşun zincirlerini nasıl kırılacağına dair yolu gösteriyor. Bu mücadelelerin bize gösterdiği ise istibdadı karşı işçilerin, öğrencilerin ve tüm ezilenlerin birleşmesinin ne kadar önemli olduğunu. Üniver-

site öğrencileri olarak bizler nasıl istibdadın altında baskılanıyorsak yanı başımızdaki Şişecam’a bağlı Paşabahçe cam işçilerinin haklı mücadelesi de aynı istibdadın altında ezilmeye çalışılıyor. Bizler, en temel demokratik haklarımızı kullandığımız için nasıl bir dizi ceza soruşturması maruz kalıyorsak, cam işçileri de grev haklarını savunmak için

yasaklarla ve tehditlerle boğuşmak zorunda kalıyorlar. Bu yüzden kampüslerden fabrikalara vereceğimiz mücadele Cumhurbaşpatronluğuna karşı birlikte vereceğimiz mücadeledir. Bütün bir ulusun kaderinin ne yönde seyredeceğini bu mücadelenin sonucu belirleyecektir.

Anadolu Üniversitesi’nden DİP’li Öğrenciler

Gençlik emperyalizmi bu topraklardan silecek güce sahip!

Suriye iç savaşı, uzun süredir Türkiye’nin dış politikasına önemli ölçüde yön veriyor. Erdoğan ve AKP iktidarı emperyalizme sırtını yaslayarak bölgedeki nüfuzunu artırmaya çalışmanın yanı sıra, Kürtlerin özellikle Suriye ve Irak’ın geleceğinde önemli aktörlerden biri haline gelmesinin önüne geçmeye çalışıyor. Bu doğrultuda Erdoğan geçtiğimiz ay ABD’ye bir ziyarette bulundu. Öncesinde gerçekleşen bir dizi temasın ardından Erdoğan, Trump ile kısa bir görüşme yaptı. Görüşmenin ardından gerçekleşen basın toplantısında Trump yaptığı konuşmada kömünizmle savaşta ve Kore savaşında Türkiye’nin gösterdiği “kahramanlıklardan”, generallerinin hâlâ Türklerin Kuzey Kore’de yaptıklarını unutmadığından bahsetti. Erdoğan ise emperyalizmle olan ilişkilerini güçlü tutmanın dünya barışına katkıda bulunacağını iddia etti.

Emperyalizmin dünya barışına ne tür katkılarda bulunduğu Kore savaşında ölenlerin kimler olduğuna

baktığımız zaman açıkça görülüyor. Emekçi çocuklarının, ABD’nin ve onun güdümündeki Adnan Menderes hükümetinin çıkarları için ölüme gönderilmesi gurur kaynağı değil bir utanç nedeni olmalıdır. Bugün Menderes hükümetine benzer şekilde AKP hükümeti de uzunca bir zamandır TSK’yı bir ihraç malı misali Rakka operasyonu kapsamında emperyalizme pazarlama telaşında.

Bu pazarlıkta taraflar hangi başlıklarda anlaşabilecekler veya anlaşabilecekler mi bunu zaman gösterecek. Ancak bu ülkenin gençlerinin hayatını pazarlık konusu yapmak öyle kolay değil. Menderes’ten Erdoğan’a onların tarihi emperyalizme hizmetin tarihiye bizim tarihimiz de emperyalizmle mücadele tarihidir. Bizler tarihte Komer’in arabasını nasıl yaktıysak, 6. Filoyu denize nasıl döktüysük bugün de emperyalizmi bu topraklardan silecek güce de sahibiz.

Ankara’dan DİP’li Öğrenciler

İTÜ’de OHAL var, can güvenliği yok!

22 Mayıs gecesi İstanbul Teknik Üniversitesi Ayazağa Kampüsü’ndeki Vadi Yurtları, kampüs duvarının dibinde alkol alıp gürültü çıkartan 4 kişilik bir grup tarafından basıldı. Söz konusu grup öğrencilere saldırdı, öğrencileri tehdit ve darp etti. Yarım saat boyunca saldırganlara güvenlikler veya polis tarafından müdahale edilmedi. Üstelik bu saldırıdan iki gün sonra yurtların hemen arkasında, çok daha kalabalık bir şekilde toplanıp yurtlara doğru kurusıkı tabancalarla ateş açtılar. Özel Güvenlik Birimi (ÖGB) bu saldırı karşısında aciz kaldı. Öyle ki yurt içerisine giren grup, öğrencilerin müdahalesiyle dışarı atıldı.

Okul yönetimi bütün bir sene boyunca “güvenlik önlemleri” ve OHAL diyerek öğrencilerin çantalarını karıştırdı, üstlerini aradı, imza kampanyalarını yasakladı. Okulda yükselen muhalif sesleri bastırmak için her

türlü baskıyı uyguladı, kulüp çalışmalarına dahi izin vermedi. Yeri geldiğinde okulun herkese açık alanlarına girişleri yasakladı. Fakat öğrencilerin gerçekten can güvenliği söz konusu olduğunda ne kadar aciz oldukları ortaya çıktı.

Bu saldırılar bize gösterdi ki üniversiteler, sahip oldukları onlarca güvenlik görevlisine rağmen öğrenciler ve üniversite emekçileri için pek de güvenli yerler değil. Çünkü okul güvenliği üniversite mensuplarının can güvenliğini koruma işini değil onların siyaset yapmasını engelleme işini üstleniyor. Okul yönetimi şimdi bu durumun üstünü kapatmaya çalışıyor. Fakat sorumlular hesap vermelidir. Biz İTÜ’de Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak can güvenliğimizi sağlamak için öğrenci arkadaşlarımızla birlikte mücadele etmeye devam edeceğiz!

İTÜ’den DİP’li Öğrenciler

Kadınları aşağılamamanın, çocuk istismarını meşrulaştırmanın neresi ifade özgürlüğü?

Kadınları aşağılayan, çocukların zorla evlendirilmesini, istismarını meşrulaştıran sözleri duymaya devam ediyoruz. Artık tümüyle iktidara bağlı hale gelen yargı, bu sözlerin sarf edilmesini düşünce özgürlüğü olarak görüp hesap sormuyor. Bu sözleri sarf edenler cesareti hükümetin politikalarından alıyor, yargı da onları koruyor.

Sosyal Doku Vakfı Başkanı Nureddin Yıldız katıldığı bir programda “Buluğ çağından önce de bir çocuk evlenebilir. Çocuklar arası nikah da yapılabilir, büyük küçük nikahı da yapılabilir. Mesela 7 yaşında bir kız çocuğu 25 yaşında bir erkek veya 7 yaşında erkek 25 yaşında kız evlenebilir mi, nikahlanabilir mi? Nikah evlilikten daha hassas bir mesele. Evet. (...) 10 yaşında 7 yaşında 6 yaşında 78 yaşında, yaşıyorsun 135 yaşında bir adam evlenmeye adaydır. Ne küçük yaşta olduğu için ne büyük yaşta olduğu için nikaha engel bir durum yoktur” sözlerini kullanmıştı.

Bu sözler üzerine Oda TV’nin haber müdürü Barış Terkoğlu “Dinciler sapıklaşıyor: Sosyal Doku Vakfı Başkanı Nurettin Yıldız: 6 yaşındaki çocuk evlenebilir” başlıklı bir haber yayınlamıştı. Yıldız, hakareti iddiasıyla Terkoğlu hakkında suç duyurusunda bulundu. Nureddin Yıldız hakkında ise Kocaeli Baro Başkanlığı suç duyurusunda bulundu. Hukukun rafa kaldırıldığı Türkiye’de pek de şaşırılmayacak bir şekilde, Nureddin Yıldız’ın sözleri değil Barış Terkoğlu’nun haberi soruşturma konusu oldu.

Çocuk istismarını meşrulaştıran sözler ifade özgürlüğü kapsamındaymı?

Soruşturmayı yürüten Cumhuriyet Savcısı, Barış Terkoğlu

hakkında hakaret suçunu işlediği gerekçesiyle iddianame düzenledi. Yıldız için yapılan suç duyurusunda ise soruşturma açılmasına gerek olmadığına karar verildi. Gerekçesi ise “söz konusu beyanların T.C. Anayasa 25. ve 26. maddelerinde düzenlenen düşünce ve kanaat özgürlüğü, düşünceleri açıklama, yayma kapsamında kaldığı”. Türkiye Cumhuriyeti devletinin savcısı çocuk istismarının önünü açan, istismarı meşrulaştıran sözleri düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında deyim soruşturmaya değer görmemiş!

Cumhurbaşkanına hakaret davaları rekor sayıya ulaştı

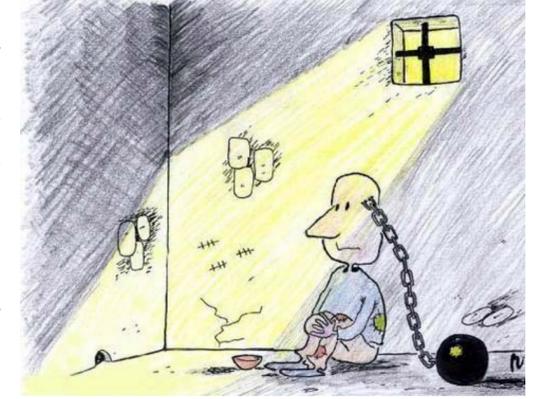
Bununla birlikte Recep Tayyip Erdoğan’ın cumhurbaşkanlığı yaptığı süre boyunca 1.845 kişiye cumhurbaşkanına hakaret nedeniyle dava açılmış. Bu sayı Erdoğan’ın yalnızca bir buçuk yıllık cumhurbaşkanlığı döneminde ait. Bugüne kadar bu davaların sayısı katlanarak arttı. Öyle ki sosyal medyada sakıncalı(!) bir cümle kuran kim olursa olsun anında soruşturma başlatıldı, anında gözaltına alındı. E nerede kaldı anayasa ile güvence altına alınmış düşünce ve ifade özgürlüğü? Bu hükümetin kaç tane yüzü var ya da anayasada yazan düşünce ve ifade özgürlüğünün kaç tane anlamı var?

Bugün, sadece düşüncesini ifade ettiği için hapishanelerde

olan binlerce insan var. Bu ülkenin gazetecileri, siyasi parti temsilcileri, bir öğrenci ya da bir emekçi, Erdoğan’ı ya da hükümeti eleştiren üstelik gerçekleri yansıtan sözler söylediğinde ya hakaret nedeniyle ya da halkın ve düşmanlığa tahrik etmek suçuyla yargılanıyor. Nureddin Yıldız’ın daha fazla çocuğun istismar edilmesine zemin hazırlayan, bu durumu meşrulaştıran sözleri ise ifade özgürlüğü kapsamında sayılıyor. Her geçen gün artan tecavüz ve istismar olaylarını karşılık asil yargılanması gereken Yıldız iken savcı bey soruşturmaya gerek duymuyor. Öyleyse savcı da Yıldız’ın suçuna ortak oluyor desek acaba bize de “düşünce ve ifade özgürlüğünüzü kullanıyorsunuz” der mi?

Bu cesaret nereden geliyor?

Bu sözler ilk değil. Nureddin Yıldız 2014 yılında da çalışan kadınları fuhuş ile ilişkilendirmiş: “Her çalışan kadın, gözü doymamış erkek demektir. Çalışan kadın ya evlenmeyi erteleyerek erkeklerin evlilik sürecini baltalıyor ya da evli olduğu halde çalıştığı için yorgunluğu ve vakit darlığı nedeniyle erkeği ile ilişkisinde kadınlığı arzalıdır. Kadınlığı arzalı olduğu için erkeğin gözü açtır. O evinde erkeğini eksik bırakıyor erkeği de iş yerinde bir başka kadına tasallut oluyor. Böyle fuhuş

değil ama fuhuşa hazırlık yapan sürece destek oluyor. Ayrıca çalışan kadın doğurmayan ya da az doğuran kadın demektir. Yani benim ümmetimin zarar gördü.” Çalışan kadınları açıkça aşağılayan, kadınlara hakarete bulunan, kadınların bir cinsel obje olduğunu ima eden, kadınları adeta bir kuluçka makinesi olarak gören bu adam o zaman da yargılanmamış. Bu cesareti nereden alıyor? Nereden alıyor da bu aşağılık düşüncelerini kamu önünde ifade edebiliyor?

Bunlar yalnızca bir kişinin düşünceleri değil

Bugün bu ülkede çocuk istismarının önünü açan, çalışan kadınları fuhuşla ilişkilendiren

sözler bu kadar kolay dile getiriliyorsa bunun bir zemini var. Bunun sorumlusu her türlü politik eleştiriyi yargılamaktan çekinmeyen ama her türlü dini istismarı mubah gören, kadınlara karşı ayrımcı politikalar izleyen bu hükümettir. Ensar gibi vakıflarda yaşanan istismarlara göz yumanlardır. Çocuk gelinlerin sayısının artmasından, çocuk istismarının meşrulaştırılmasından bu vakfın başkanı kadar hükümet de sorumludur. Artık tümüyle iktidara bağlı hale gelen yargı sorumlulardan hesap sormasa da kadınlar sorumlular yargılanana kadar mücadeleye devam edecektir.

Eğitim Sen Genel Kurulu sona erdi

Şimdi görev tabandan mücadeleyi yükseltmek

Eğitim Sen’in 10. Olağan Genel Kurulu 26-28 Mayıs tarihleri arasında Ankara’da gerçekleştirildi. Tüm şubelerden beş yüzün üzerinde delegenin katıldığı genel kurul önemli kararları imza atsada da dönemin ihtiyaçlarını yansıtmak için uzakta.

Genel kurulun ilk günü Eğitim Sen ve KESK genel başkanlarının içinden geçen süreci özetledikleri konuşmaları ve az sayıda delegenin katıldığı genel kurulun ardından açık grev eylemine tutuklulukları sırasında da devam eden Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için de bir basın açıklaması yapıldı.

İkinci gün boyunca delegeler söz alarak geçmiş dönemin değerlendirmesini ve önümüzdeki dönem yapılması gerekenleri tartıştılar. Ancak sendikaya hakim gruplardan delegelerin, birbirini tekrar eden içerige sahip çok sayıda söz kullanmaları, üstelik bunu yapar-

ken konuşmalar için belirlenen süreleri uymamaları sonucunda genel kurula katılan çok sayıda delegenin zaman kalmadığı gerekçesiyle divandan oylatıldığı yeterlik önergesi ile söz haklarını kullanamadılar. Bu durum delegeler arasında tepkiye neden oldu.

Aslında sözler konusunda yaşanan sorun daha genel bir durum göstergesiydi. Adeta feodal beylikler halinde sendikayı paylaşmış bulunan grupların artan düzeyde bir siyasi kast oluşturduğunu görülmüyordu. Genel kurul hem şubelerdeki ön hazırlıklarda hem de salonda neredeyse bir tiyatro görünümündeydi. Hemen hemen tüm konular salonda değil kuliste karara bağlanıyordu. Yeni yönetim de bu şekilde netleştiğinden sonra gerisi ferhattı ne de olsa.

Her şeye rağmen genel kurulda önemli kararlar da alındı. Birlikte başında elbette 657 sayılı kanunda

iş güvencesini ortadan kaldıracak nitelikte bir değişikliğin, genel grev nedeni sayılması geliyor. Bir diğeri, ihraçlarla sarsılan ancak kamu çalışanlarının ve gençliğin mücadelesi sayesinde kamuoyunda konunun daha yakıcı biçimde gündeme gelmesini sağlayan yükseköğretim alanına dair alınan karar. Bu alanda uzmanlaşacak bir sekreterlik kurulması ve merkezi organlarla şubelerin buna göre yapılması karara bağlandı.

İşçiler için kıdem tazminatı neyse, kamu emekçisi için iş güvencesi de odur. Kamu emekçilerinin en temel, en önemli hakkıdır. Bu hak kaybedildiği takdirde kamu emekçileri zincirleme olarak ağır şekilde ekonomik ve sosyal hak kayıpları yaşayacaktır. Bunun ötesinde tüm kamu kadroları istibdad rejiminin kapılıkları haline getirilecektir. Kamu hizmetleri büyük oranda tasfiye edilecektir. Bu

sebeple 657’de tanımlanan iş güvencesi kamu emekçileri için vazgeçilmezdir, her koşulda bu kırmızı çizgi korunmalıdır. Kararlar ve eylemler buna dönük olmalıdır. Olur da somut biçimde bu hakka el uzatılırsa, emekçilerin vereceği cevap süresiz genel grev olmalıdır ve bunun gerçek kılınması için gerekli çalışma bugünden başlamalıdır.

Kamu çalışanlarının iş güvencesi, taşeron işçilerin kadro talebine ve işçilerin kıdem tazminatı hakkına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu üç büyük sınıf öbeği iş güvencesi için topyekdün mücadele etmelidir. Sendika konfederasyonları kafa kafaya verip grevinin ve memurun el ele genel grevinin örgütlemeye hazırlanmalıdır. İşte o zaman ne hak gaspı kalacaktır ne ihraçlar ne OHAL ne de istibdad.

Eğitim Sen bu genel kurul ile mücadelemizi güncellediği, gelecek dönemin sınıf saldırılarına

karşı yapacağı hazırlıkların ilk adımı attığı bir süreç yaşamış olmalıdır. Bu görevleri gerçekleştirmek, genel kurulun olumlu kararlarının hayata geçirilmesini takip etmek esasen tabandaki kamu emekçilerinin görevi haline gelmiştir. Saldırıları karşı mücadele programının oluşturulması ve hayata geçirilmesi, yönetimin dar grup çıkarlarına göre değil mücadelenin ihtiyaçlarına göre tüm olanakları seferber etmesinin sağlanması, üyelerin ve diğer emekçilerin sendika ile bağlarının güçlendirilmesi, ancak tabanı harekete geçirecek örgütlü bir faaliyete mümkündür. İşyerlerimizde, en küçük birimlerden başlayarak kuracağımız işyeri komiteleri ile KESK’i ayağa kaldıralım, iş güvencemize sahip çıkalım.

Dünya kazan devrim kepçe

Brezilya

Darbeciler hırsız, halk hırslı!

Latin Amerika'nın dev ülkesi, BRICS'in B'si, dünya ekonomisinin en önemli motorlarından biri, Güney yarı küresinin en güçlü işçi sınıfı hareketinin vatanı Brezilya sarsılıyor. Ekonomi, tarihinin en büyük sarsıntılarında birinden geçiyor. Emeklilik yaşının yükseltilmesi ve İş Yasası'nın esnekleştirilmesi girişimleri karşısında sınıf mücadelesi ciddi boyutlara ulaşmış bulunuyor. 2014 yılında (ikinci kez) başkanlığa seçilmiş olan PT (İşçi Partisi) temsilcisi Dilma Rousseff, Kongre (yani parlamento) tarafından daha yeni görevden alınmışken eski yardımcısı, yeni başkan Michel Temer'in de başı yolsuzlukla belaya girdi, koltuğu sarsılıyor. Brezilya'nın dev şirketlerinin (Petrobras, inşaat şirketleri, protein üreticisi olarak dünya birincisi JBS, Odebrecht) başı yolsuzluklara karıştıkları için belada. Brezilya bir çöküntünün eşliğine gelmiş görüntüyör.

Siyasi sistemin bütünüyle çivisi çıkmış durumda. Bir önceki başkan, PT'li Dilma Rousseff Kongre tarafından yolsuzluktan azledilirken bütün Latin Amerika solu, ortada yeterince delil olmadığı gerekçesiyle bunu bir "darbe" olarak adlandırmıştı. Ama yıllarca dünya reformist ve post-Leninist solunun sevgilisi olmuş olan PT'nin bir hırslılar yuvası olduğu kimsenin tartışmadığı bir gerçektir. PT'nin en

ABD

Dünyanın çatısında siyasi kriz

Donald Trump başkan sıfatıyla dış dünyaya ilk gezisini büyük bir gösterişle yaparken Amerikan siyasi sistemi, derin bir krizin yer sarsıntılarını göttükçe daha fazla duyuyor. Bilindiği gibi Donald Trump'a ABD sermayesinin küreselci kanadı karşı. Çıkarları dünyanın her yerinde satış, üretim, finansman ve tedarikçi dajanan, daha ziyade modern dijital teknoloji alanında çalışan şirketler ile Trump arasında daimi bir gerilim var. Bu Trump'ın büyük medya ile de gerginlikler yaşamasında ifadesini buluyor. Bunun en son örneği Trump'ın iklim değişikliğine karşı imzalanmış olan Paris Sözleşmesi'nden çekilme kararı sonrasında ortaya çıktı. Bir dizi çokuluslu şirket bu karara kulak vermeyeceklerini ve Paris Sözleşmesi'nin hükümlerine uygun davranmaya devam edeceklerini açıkladı. Trump ise çevreyi mahveden sermaye gruplarının çıkarlarını savunuyor: petrol, kömür, madenleri, otomotiv ve bunların yanı sıra ABD ekonomisinin iç pazarına kısırlı sektörler (ör-

neğin demir-çelik). İşte ABD sermayesi içindeki bu yarılma, siyasi sistemde ciddi bir krize yol açıyor. Trump Paris Sözleşmesi'nden çekilince bir dizi eyalet (en başta dev New York ve Kaliforniya eyaletleri) ve büyük metropollerin belediyeleri, sözleşmeye uymaya devam edeceklerini açıkladı. Bu tür bir çelişki, bütünüyle aynı çizgiler üzerinden (yani küreselci sermaye ve en gelişkin ekonomiye sahip eyaletler) Müslüman uluslararası mensuplarının ABD'ye girmesini yasaklayan kararnameler konusunda da ortaya çıkmıştı. Gerçek o zaman ABD'nin yargı sistemi ve eyalet yönetimleri ile merkez federal hükümeti arasında ciddi bir savaş başlamakta olduğunu dile getirmişti. Bugün aynı çatlak genişliyor.

ABD

Dünyanın çatısında siyasi kriz

Donald Trump başkan sıfatıyla dış dünyaya ilk gezisini büyük bir gösterişle yaparken Amerikan siyasi sistemi, derin bir krizin yer sarsıntılarını göttükçe daha fazla duyuyor. Bilindiği gibi Donald Trump'a ABD sermayesinin küreselci kanadı karşı. Çıkarları dünyanın her yerinde satış, üretim, finansman ve tedarikçi dajanan, daha ziyade modern dijital teknoloji alanında çalışan şirketler ile Trump arasında daimi bir gerilim var. Bu Trump'ın büyük medya ile de gerginlikler yaşamasında ifadesini buluyor. Bunun en son örneği Trump'ın iklim değişikliğine karşı imzalanmış olan Paris Sözleşmesi'nden çekilme kararı sonrasında ortaya çıktı. Bir dizi çokuluslu şirket bu karara kulak vermeyeceklerini ve Paris Sözleşmesi'nin hükümlerine uygun davranmaya devam edeceklerini açıkladı. Trump ise çevreyi mahveden sermaye gruplarının çıkarlarını savunuyor: petrol, kömür, madenleri, otomotiv ve bunların yanı sıra ABD ekonomisinin iç pazarına kısırlı sektörler (ör-

neğin demir-çelik). İşte ABD sermayesi içindeki bu yarılma, siyasi sistemde ciddi bir krize yol açıyor. Trump Paris Sözleşmesi'nden çekilince bir dizi eyalet (en başta dev New York ve Kaliforniya eyaletleri) ve büyük metropollerin belediyeleri, sözleşmeye uymaya devam edeceklerini açıkladı. Bu tür bir çelişki, bütünüyle aynı çizgiler üzerinden (yani küreselci sermaye ve en gelişkin ekonomiye sahip eyaletler) Müslüman uluslararası mensuplarının ABD'ye girmesini yasaklayan kararnameler konusunda da ortaya çıkmıştı. Gerçek o zaman ABD'nin yargı sistemi ve eyalet yönetimleri ile merkez federal hükümeti arasında ciddi bir savaş başlamakta olduğunu dile getirmişti. Bugün aynı çatlak genişliyor.

ABD

Dünyanın çatısında siyasi kriz

Donald Trump başkan sıfatıyla dış dünyaya ilk gezisini büyük bir gösterişle yaparken Amerikan siyasi sistemi, derin bir krizin yer sarsıntılarını göttükçe daha fazla duyuyor. Bilindiği gibi Donald Trump'a ABD sermayesinin küreselci kanadı karşı. Çıkarları dünyanın her yerinde satış, üretim, finansman ve tedarikçi dajanan, daha ziyade modern dijital teknoloji alanında çalışan şirketler ile Trump arasında daimi bir gerilim var. Bu Trump'ın büyük medya ile de gerginlikler yaşamasında ifadesini buluyor. Bunun en son örneği Trump'ın iklim değişikliğine karşı imzalanmış olan Paris Sözleşmesi'nden çekilme kararı sonrasında ortaya çıktı. Bir dizi çokuluslu şirket bu karara kulak vermeyeceklerini ve Paris Sözleşmesi'nin hükümlerine uygun davranmaya devam edeceklerini açıkladı. Trump ise çevreyi mahveden sermaye gruplarının çıkarlarını savunuyor: petrol, kömür, madenleri, otomotiv ve bunların yanı sıra ABD ekonomisinin iç pazarına kısırlı sektörler (ör-

Suud/Katar

Teröre Karşı İslam İttifakı, teröristi kendi içinde buldu!

Suudi Arabistan, ABD Başkanı Donald Trump'ı, kendi etrafında topladığı, Teröre Karşı İslam İttifakı'na üye yaptığı onlarca Sünni Arap ülkesinin yöneticisiyle birlikte karşıyalı daha on beş gün yeni doldu. Bu Arap ülkeleri arasında Körfez İşbirliği Konseyi'ne (KİK) üye olan krallık, şeyhlik, emirlikler ayrıcalıklı bir yer tutuyordu. Trump bunlarla özel olarak teker teker buluştu. Katar Emiri Tamim bin Hamid es-Sani de bunların arasında idi.

Şimdi sadece on beş gün sonra bu Katar denen ülke terörizm destekçisi olduğu için aforoz ediliyor! Başta Suud olmak üzere Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri ve Bahreyn (ve kimi yönettikleri belli olmayan yersiz yurtsuz Yemen ve Libya hükümetleri!), bir de uzak Maldivler (Suud'a çok borcu olmalı!) Katar'la ilişkisini kesiti. Gerekçe, Katar'ın dünyanın en eski İslamcı örgütlerinden Müslüman Kardeşler'e (İhvan), ama sadece ona değil, DAİŞ'e, El Kaide'ye ve hatta İran'a ve onun ardında olduğu gruplara destek vermesi! Yani terörizm destekçisi olması. Ama Katar dün kadar Teröre Karşı İslam İttifakı'na üyeydi!

Buna karşılık el Sisi İhvan'ın başkanı Mursi'yi devirince 2013-2014 yıllarında Türkiye ile Suud'un arası fena halde bozulmuştu. Ancak eski kral Abdullah'ın Ocak 2015'teki ölümünün ardından Kral Salman'ın başa geçmesinden sonra AKP hükümeti ile Suud'un arası düzeldi. Ama bunun aslında bir ölçüde ortak düşman olarak görülen İran'a karşı bir çatlak örme operasyonu olduğu, 15 Temmuz'da Suudi medyasının da Erdoğan'a en ufak bir sempati ifade etmemesi ile belli oldu. Şimdi Katar sorunu derinleşir ve Erdoğan Katar ile Suud arasında tercih yapmak zorunda kalırsa, Sünni dünyana "Reis"liği stratejik bir yara daha alacaktır.

Trump Suud'u ziyaret ettiğinde bütün dünyayı eğlendiren bir olay yaşanmıştı. Gezinin en sembolik anında, Trump ile Kral Salman, yanlarında el Sisi, post-modern *kitsch*'in en bayağı, özellikle petrol rantiyeleri devletler, Şii-Sünni mezhepçi bölünmesini kesen öteki eksen-

lerine düşmüştür. 2014'te ilk kez doğan ama bastırılan kriz yeniden canlanmıştır. Bundan önceki televizyon kanalı El Cezire ya da Qatar Airways, Emirates ve Etihad gibi dev havayolları şirketleri bile etkilenmiştir. Kriz büyüktür.

Şimdi iki soru var. Birincisi, Trump ne halt edecek? Katar'ın el Udeyd üssü, sadece 10 bin Amerikan askerinin değil, aynı zamanda CentCom'un, yani bütün Ortadoğu'ya bakan komutanlığın üssüdür! Suud ve Katar ABD'nin bölgedeki en önemli mütefikleridir.

İkincisi, Tayyip Erdoğan ne yapacak? Erdoğan 2011-2013 arasında İhvan eksenli bir uluslararası ittifakı strateji haline getirmişti. Rabiaçılık bunun bugünkü uzantısıdır. Türkiye Katar'da bir üs kurmuştur.

Buna karşılık el Sisi İhvan'ın başkanı Mursi'yi devirince 2013-2014 yıllarında Türkiye ile Suud'un arası fena halde bozulmuştu. Ancak eski kral Abdullah'ın Ocak 2015'teki ölümünün ardından Kral Salman'ın başa geçmesinden sonra AKP hükümeti ile Suud'un arası düzeldi. Ama bunun aslında bir ölçüde ortak düşman olarak görülen İran'a karşı bir çatlak örme operasyonu olduğu, 15 Temmuz'da Suudi medyasının da Erdoğan'a en ufak bir sempati ifade etmemesi ile belli oldu. Şimdi Katar sorunu derinleşir ve Erdoğan Katar ile Suud arasında tercih yapmak zorunda kalırsa, Sünni dünyana "Reis"liği stratejik bir yara daha alacaktır.

Trump Suud'u ziyaret ettiğinde bütün dünyayı eğlendiren bir olay yaşanmıştı. Gezinin en sembolik anında, Trump ile Kral Salman, yanlarında el Sisi, post-modern *kitsch*'in en bayağı, özellikle petrol rantiyeleri devletler, Şii-Sünni mezhepçi bölünmesini kesen öteki eksen-

de, İhvançılık üzerinden birbir-

1917 Ekim devrimi

Ordudaki sınıf mücadelesi

Birinci Dünya Savaşı ve savaşın Çarlık Rusyası toplumdaki yansımaları 1917 Ekim devriminin gelişiminde son derece önemli bir rol oynamıştır. 1914'te savaş başladığında Rusya, İngiliz ve Fransız emperyalizmi ile birlikte savaşa dâhil olmuştu. Rusya, emperyalist bir güç değildi. Rus burjuvazisi komprador nitelikteydi, emperyalizmin acenteliğini yaparak geçiniyor ve hayatta kalyordu. Ancak bu Rus burjuvazisinin, emperyalist paylaşım savaşında yer alma politikası gütmesine engel olmadı.

Savaşa ölenler savaştan beslenenlere karşı

Trotskiy'in ifadesiyle "yabancı finans-kapitalin yarı yarıya kompradoru olan Rus burjuvazinin, tıpkı işverenin işlerine gözünü diken yüzüdeci bir acentenin yaptığı gibi, dünya emperyalist çıkarlarında gözü vardı." Rus hükim sınıflarının emperyalist savaş vesilesiyle Türkiye'de Boğazlar, Galiciya ve Ermenistan üzerinde emelleri vardı. Rus burjuvazisi ve büyük toprak sahipleri savaşın başlangıcında milliyetçi soven bir laf cambazlığı ile kitlelerin kendileri emelleri etrafında bir ölçüde seferber edebilmişti. Ancak hükim sınıfların emelleri için yoksul emekçi ve köylülerin ödedikleri bedeller arttıkça hava dönmeye başladı.

Rus hükim sınıfları emperyalist paylaşım peşindeydi ancak 15 milyon kişilerin silah altına alınmasıyla devasa bir boyuta ulaşan Rus ordusu iki yıl içinde 2 buçuk milyon ölü, 3 milyon da yaralı ve esir ile İttifak Devletleri içindeki kayıpların yüzde 40'ını tek başına vermişti. İlk günlerin zafer naraları yerini saflarda bozulma, moralsizlik ve firarlarda artışa bırakmıştı.

1915'te ordunun ihtiyacı olan araç-gereçleri sağlama adı altında milyarlarca rublelik bir havuz oluşturuldu ve bu havuzdaki parayla Rus burjuvazisine muazzam kârlar sağlandı. Moskova Tekstil Kumpanyası %75, Tver İmalathanesi %111 net kâr elde ederken Kolçugin Bakır Haddehanesi tek başına 12 milyon rubleden fazlasını kasasına koymuştu. Burjuvazi milyonlarla kazanıyor ve yoksullar milyonlarla ölüyorken bu savaşın kimin savaşı olduğu sorusu giderek kitleler nezdinde daha net cevaplara kavuşuyordu.

İşçinin, köylünün, askerın ortak talebi: "Ekmeğe ve barışa!"

Bu koşullar altında 1917 yılının 8 Mart'ında (eski Rus takvimine göre 23 Şubat) grev yapan emekçi kadınların çaktığı kvilem, o gün yaşananların beklemedeği ama bu yüzden aralarında nispeten daha fazla sehirli ve işçi kökenli asker bulunmaktaydı. Ayrıca bahriyelilerin gemilerdeki yaşam koşulları da işçi sınıfının fabrikalardaki iş bölümüne benzer özellikler taşımaktaydı.

Bu koşullar altında ordunun en kızıl birliklerinin bahriyelilerden oluşması, Petrograd yakınındaki Kronstadt deniz üssünün bir devrim üstüne dönüşmesi boşuna değildi. Mürettebatının isyan ederek kızıl bayrak çektiği Potemkin zirhlisininin

daha farklı bir duyguyla hareket etmekteydi. İşçiler polise atılı firavunlar adını takmıştı. Rus askerleri de sertlikleriyle ünlü Kazaklar dâhil ayaklanan emekçilere karşı yer yer sempati duymaktaydı. "Kazaklar ateş açmayacaklarına söz verdiler" fısılsının kulaktan kulağa yayılması kitlelerin cesaretini artırıyordu. İşçiler karşılaştıkları her yerde askerlere atılı firavunlara karşı birlikte hareket etme çağrısı yapıyordu. Bu çağrı her zaman karşılık bulmasa da askerler "atlı firavunlar"la birlikte kitleyi ezmekte istekli değillerdi. Günler geçtikçe giderek kitleselleşen grevler, sonunda çarlığı deviren Şubat devriminin zaferini getirdi.

Ordudaki sınıflar

Devrim, ordu saflarındaki sınıf mücadelesini daha da keskinleştirdi. Evet, tüm Rusya'da yaşanan sınıf kavgası ordu saflarında da kendine özgü biçimlerde sürmekteydi. Bunda ordunun yapısındaki değişimin de payı vardı. Zorunlu askerliğin ihdası orduyu ulusallaştırmıştı. Trotskiy'in deyiimiyle "burjuva devrimini yapmamış olan bir ulusun tüm çelişkilerini ordunun içine soktu." Ordularda çeşitli uzmanlaşma ve iş bölümleri piyade, topçu, süvari vb. sınıflarıyla ifade edilir. Rus devriminde ulusun bağrındaki sınıfsal çelişkiler ordudaki sınıflarda da yansımaları buldu.

Yoksul köylülerin ağırlığını oluşturduğu piyade sınıfında çözüme en hızlı şekilde geçiyordu. Diğer yandan şehirlerde yükselen sınıf mücadelesi cepheye dolaylı değil doğrudan etki etmeye başladı. Çünkü grevci işçiler ceza olarak cepheye gönderiliyordu. Böylece cepheye hoşnutsuzluk yaşayan köylü askerler, sınıf mücadelesinin bilgi ve deneyimiyle donanmış öncü işçilerle siperlerde kader birliği yapmaya başlayacaktı.

Ordu içinde işçi sınıfının en çok yansımaları bulunduğu yer ise deniz kuvvetleri oldu. Bahriyeliler gemilerde yaptıkları iş itibarıyla daha fazla eğitime ihtiyaç duyuyorlardı ve bu yüzden aralarında nispeten daha fazla sehirli ve işçi kökenli asker bulunmaktaydı. Ayrıca bahriyelilerin gemilerdeki yaşam koşulları da işçi sınıfının fabrikalardaki iş bölümüne benzer özellikler taşımaktaydı.

Bu koşullar altında ordunun en kızıl birliklerinin bahriyelilerden oluşması, Petrograd yakınındaki Kronstadt deniz üssünün bir devrim üstüne dönüşmesi boşuna değildi. Mürettebatının isyan ederek kızıl bayrak çektiği Potemkin zirhlisininin

1905 devriminin sembolü olması gibi 1917 Ekim devriminin sembolü de Kışık Saray'ı bombalayan Avro-ru Kruvazörü olacaktır.

Askerlerin subaylar üzerindeki diktatörlüğü

Elbette ki şehirde patlak veren devrimin cephelere ulaşması dönemin koşulları yüzünden gecikmeli oluyordu. Subaylar devrim haberi almıştı ancak Petrograd'dan gelen mektupları askerlere ulaştırmıyor ve şehirden gelen ziyaretçileri gözaltına alıp askerlerle görüştürüyorlardı. Devrim haberi gerici subayların çabaları yüzünden gecikmeli de olsa cepheye ulaştığında bir devrim de siperlerde oldu. Tüm askerler üniformalarına kızıl kurdeleler takıyordu. Elbette subaylar içinde de devrim sempatiyle yaklaşanlar vardı ve onlar da kızıl kurdeleleri üniformalarına iliştirdi. Ancak askerlerin kırmızı kurdeleleri sökmelerini emreden bazı subayların bizzat askerler tarafından linç edilmesi gibi olaylar, subay sınıfının kırmızı kurdele takmaya başlamasında çok daha etkili olmaktadır.

Ordudaki çözülüş ve devrimin birleştiriciliği

Şehirde işçilerin "kahrolsun savaş" sloganları, cepheye askerler tarafından "mevzileri savunun, taarruz etmeyin" şeklinde formüle edildi. Askerler taarruz etmeye direniyor ve barış talep ediyor. Şubat devriminin öne çıkardığı en önemli taleplerden biri yoksul köylüye toprak dağıtılmasıydı. Bu beklenti, çoğunluğu köylülerden oluşan askerler arasında devrimci bir coşku yarattı. Ancak cephedeki köylü kökenli askerler barış talebine öncelik veriyordu. "Ben burada öldükten sonra toprağı ne yapayım" diyen köylüler önce barış sonra toprak demeye başladılar. Böylece ekme sloganıyla başlayan devrim toprak ve barış talepleriyle birlikte en ön siperlerden en gerideki köylere kadar tüm ulusu birleştirdi. Bu anlamda ordudaki çözülüş aslında bir yozlaşma ya da firar biçiminde cereyan etmedi. Tam tersine devrimle birlikte firarlarda büyük bir azalma görüldü. Orduda çözülen, sömürücü sınıfların hükimiyetiydi. Ordu toprak sahiplerinin ve burjuvazinin boyunduruğundan çıktıkça Rus ulusuyla bütünleşti. Bu bütünleşme işi sağlayan köprü devrimdi. Devrim işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün oluşturduğu sağlam ayaklar üzerinde yükselmekteydi.

EKİM DEVRİMİNİN

Lenin'in savaş politikası

Solda Lenin'in Cihan Harbi'ndeki savaş politikası son derecede tek boyutlu ve indirgemeci biçimde ele alınır. Lenin'in "devrimci bozgunculuk" politikası bütün savaş boyunca geçerli imiş gibi düşünülür. Oysa Lenin'in savaş politikası "emperyalist savaş devrimci iç savaşa dönüştürmek"tir esas olarak. Savaşın başladığı Ağustos 1914 ile 1917 Mart (yani Şubat devrimi) arasındaki iki buçuk yıl boyunca bu, "devrimci bozgunculuk" yani her ülkenin proletaryasının kendi emperyalist devletinin yenilgisi için mücadele etmesi biçimini almıştır. Ama Şubat devriminden itibaren bu taktik yerini yeni bir yaklaşıma, barış ve

siperlerde kardeşleşme politikasına bırakmıştır. Bunun nedeni, proletarya devriminin, yani sovyet iktidarının artık güncel hale gelmesi, Bolşeviklerin doğrudan iktidara aday olmasıdır. Yani "emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi" süreci tamamlanmıştır. Sovyet iktidarı için mücadele iç savaş demektir! Dolayısıyla, barış, iç savaş devrimi sonrasında askerlerin davranış kalıpları ("mevzileri savunun, taarruz etmeyin" yaklaşımı, barış talebi, firarlarda azalma) ile Lenin'in "devrimci bozgunculuk"tan "barış" talebine geçişi arasındaki paralellikler çarpıcıdır.

Devrimci Marksizm'in 30. sayısı çıkıyor

Devrimci Marksizm dergisinin 30. sayısı önümüzdeki günlerde okuyucuya ulaşılacaktır. Bu sayıda ana dosya, savaşlarıyla ve devrimleriyle Ortadoğu. Devrimci Marksizm Yayın Kurulu, 10-12 Mart 2017 tarihinde Beyrut'ta *Historical Materialism* dergisi ile BICAR adlı bir Lübnan araştırma enstitüsünün ortak olarak düzenlediği bir konferansa katılmıştı. Ortadoğu dosyası, Marx ve Kapital resimleriyle ün kazananı Yüksek Arslan'ın onurlandırılarak yazıyla dergiyeye katkıda bulunuyor. Şiar Rişvanoğlu ise uluslararası alandan bir değerimizi, yakında yayırdığımız şair, romancı, denemeci, sinemacı, edebiyat eleştirmeni, kısacası çok yönlü bir aydın olan John Berger'i anlatıyor. Mehmet Turan Stalin'in Marksist sosyalizm kavramını terk ederken bir yandan da ekonomi politik alanında gerçekleştirdiği revizyonu teşhir ediyor. Sungur Savran'ın, *Devrimci Marksizm* 'in yıllık İngilizce yayını, geçen yılın sonunda çıkmış olan *Revolutionary Marxism 2017* 'de yayınlanan ve Donald Trump'ın ABD başkanlık seçimini kazanmasını dünya çapında eğilimlerle açıklayan yazısının Türkiye'de de bu sayıda yer alıyor. Kitap tanıtımı bölümünde ise Mustafa Kemal Coşkun Osmanlı üzerine ilginç bir kitabı, Özgür Öztürk ise Sovyet romancısı Vasili Grossman'ın *Yaşam ve Yazgı* 'sını değerlendiriyor. Bu dolu dolu sayıdan sonra, *Devrimci Marksizm* yüzünü bu yıl 100. yıldönümünü kutladığımız 1917 Ekim devrimine ve sosyalizme dönecek.

4. Avrupa-Akdeniz Konferansı

Ortadoğu'da yeni bir güç birliğine doğru

Kristiyan Rakovskiy Balkan Sosyalist Merkezi ve RedMed (Kızıl Akdeniz) internet ağının birlikte örgütledikleri 4. Acil Avrupa-Akdeniz Konferansı emperyalizme, savaşa ve faşizme karşı ortak bir enternasyonal program ve mücadele için acil çağrının ürünü olarak, 26-28 Mayıs tarihleri arasında Yunanistan'ın Atina şehrinde toplandı. Konferans, Avrupa, Ortadoğu, Balkanlar ve pek çok farklı ülkeden sosyalist partileri, işçi hareketlerini, kitle örgütlerini ve militan işçileri, örgütlenme, mücadele etme çağrısıyla bir araya getirdi.

4. konferansta hem nicel hem nitel sıçrama

4. konferansın çağrısına, dünyanın dört bir yanından, Rusya'dan Arjantin'e, Macaristan'dan Filistin'e, Ukrayna'dan Japonya'ya çok sayıda ülkeden devrimci örgüt ve militan yanıt verdi. Avrupa, özellikle Akdeniz ve Doğu Avrupa ülkeleri, oldukça geniş bir katılım gösterdi: Fransa'dan ROR, İtalya'dan PCL, Yunanistan'dan EEK, Finlandiya'dan MTL, Macaristan'dan Eszmelet konferansta temsil edildi, bunun yanında Polonya'dan da katılım oldu. Balkanlar'dan Türkiye ve Yunanistan'ın yanı sıra, Kıbrıs, Makedonya ve Bosna-Hersek fiilen, Bulgaristan da Skype yoluyla katıldı. Eski Sovyet cumhuriyetlerinden Rusya'dan RPK, OKP ve Alternatıvyi, Ukrayna'dan Akıntıya Karşı hareketi temsilcilerini yollarken, hâlâ savaş bölgesi olan Donetsk'ten bir komünist ve Ukrayna sosyalist örgütü Borod-

ba temsilcisi Skype yoluyla katıldı. Azerbaycan'dan Sosyalist Elm (Sosyalist Bilim), militanları vize sorunları dolayısıyla katılmadığı için konferansa mesaj yolladı. Ortadoğu'dan Türkiye ve İran'ın yanı sıra bu sene, Filistin'den Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) katıldı. Bunun dışında, binlerce kilometre öteden, ABD'den konferansa destek mesajı yollandı, Arjantin'den Partido Obrero konferansa katıldı, Japonya'dan Devrimci Komünist Parti bir mesaj yolladı, Güney Afrika iki aydın ile temsil edildi.

Özellikle Ortadoğu bölgesinden birçok militan vize engeline takıldığı için konferansa gelemedi, bunların arasında işgal altındaki Filistin'de Ramallah'ta yaşayan genç bir kadın militan, Türkiye'de yaşayan iki İranlı devrimci ve İran'ın içinden bir gazeteci, Azerbaycan'dan So-

syalist Elm militanları ve Ermenistan'dan Marksist bir grup var.

Nitel sıçrama

Dördüncü konferans bu anlamda, sadece öncekilere göre çok daha fazla katılımcıya ev sahipliği yapmakla kalmadı, niteliksel olarak da bir sıçramayı temsil etti. Konferans yaklaşık yirmi ülkeden örgüt ve militanları bir araya getirdi ve burada kurulan temalar, yakın gelecekte birlikte mücadelenin imkânlarını yarattı. Her an yeni patlamalara gebe Ukrayna'dan ve Donbass Cumhuriyeti'nden katılan komünistler konferansa eşsiz bir katkı yaptılar. DEYK'in (Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu) yakın zamanda örgütsel bir atılım gerçekleştirdiği, Avrupa'da politik krizin merkez üslerinden, Fransa'dan Renaissance Ouvrière

Révolutionnaire (Devrimci Proleter Yeniden Doğuş, ROR) ilk defa uluslararası bir konferansta boy gösterdi. Ortadoğu'nun en önemli sosyalist hareketlerinden biri olan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin konferanstaki

varlığı ise, emperyalizme ve Siyonizm karşı ortak mücadele açısından çok özel bir önem taşıyor. Konferans ilk kez Kafkasya'ya doğrudan bir açılım yapmış durumda. Balkanlar'daki ilişkiler ise adım adım gelişiyor.

100. yılında Ekim devriminin yolunda!

Kapitalizmin dünyayı içine sürüklediği yoksulluk, açlık, sefalet, savaşlar ve krizlere karşı toptan bir mücadele çağrısının ürünü olan 4. Avrupa-Akdeniz Konferansı, bu mücadelenin en büyük, en görkemli zaferlerinden büyük Ekim devriminin 100. yıl dönümüne denk geliyordu. Ekim devriminin, Lenin ve Trotskiy önderliğindeki Bolşeviklerin ruhuyla emperyalizme, savaşa ve faşizme karşı mücadele çağrısı, konferansın her aşamasına damgasını vurdu.

Oldukça kalabalık geçen açılış oturumunda başkanlık yapan DİP

Genel Başkanı Sungur Savran konferansın çeşitli ülke ve bölgelerde zaten sürmekte olan mücadeleleri uluslararası çapta birleştirme, her bir ülkede kurulacak devrimci partilerin bir enternasyonal örgütlenmesi hedefinde bir adım olacağını söyledi. EEK Genel Sekreteri Savaş Mihail-Matsas Üçüncü Büyük Depresyon ile dünyanın yeni, patlamalı bir döneme girdiğine, özellikle Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesinin arttığına dikkat çekti ve devrimci bir Enternasyonalin her zamankinden daha önemli bir ihtiyaç olduğunu vurguladı.

Nitekim konferansın son oturumu da büyük Ekim devrimine ayrıldı. Arjantin'den PO temsilcisi, Finlandiya'dan MTL temsilcisi, Güney Afrika'dan bir konuşmacı, Türkiye'den DİP temsilcisi ve Yunanistan'dan EEK temsilcisinin konuştuğu oturuma, sosyalist dünya devrimi için mücadele çağrısı hâkimdi. DİP adına oturumda konuşan Sungur Savran, Ekim'in Rusların olduğu kadar Müslüman halkların da devrimi olduğunu belirtti ve bugün Müslüman halkları tekfirlikle-

le ve gericilikle özdeşleşmenin büyük bir hata olduğunu söyledi. Devrim döneminde Rusya'ya dönen Lenin'in ve Trotskiy'in, bir ay arayla ve birbirlerinden habersiz olarak,

yaptıkları ilk konuşmaları "sosyalist dünya devrimi" çağrısıyla sonlandırdığını hatırlatan yoldaşımız, bu çağrının mücadele şiarımız olmaya devam ettiğini söyledi.

Anti-emperyalist, anti-Siyonist, birleşik inisiyatif için uluslararası ilk adım!

Konferans aynı zamanda Filistin'de Siyonist işgale İngiliz emperyalizminin verdiği desteğin, Balfour Deklarasyonu'nun da 100. yıl dönümüne denk geliyordu. Konferansın ikinci gününde "Balfour'dan Trump'a esaretin 100 yılı" başlıklı, özel olarak özgür bir Filistin için direniş ve Siyonizme karşı mücadeleye ayrılmış bir oturum vardı. Filistinli Politik Tutsaklar Dayanışma Hareketi Samidoun Avrupa temsilcisi Muhammed Hatib, Filistin sorununun tarihsel gelişimi ve Siyonist devlete karşı mücadele hakkında konuştu. Hatib, İsrail hapishanelerinde açlık grevinin 40. gününde işgal devletine taleplerini

kabul ettiren Onur Grevi direnişçilerini selamladı ve salondan büyük alkış aldı. Sözlerini, Akdeniz bölgesinde devrimci güçlerin sömürgecilğe, emperyalizme, Siyonizme ve aynı zamanda yükselişteki aşırı sağa karşı bir araya gelmesinin önemini vurgulayarak bitirdi.

Oturumda, Arjantin'de DİP'in kardeş partisi Partido Obrero'nun Filistinli politik tutsaklarla açlık grevi sürerken, binlerce kilometre öteden sergilediği örnek dayanışmayı anlatmak amacıyla Rafael Santos söz aldı. Santos, Partido Obrero milletvekillerinin Arjantin ulusal parlamentosuna verdikleri, tutsakların taleplerinin

karşılanmasını talep eden önergeyi sundu.

Bu oturumda iki karar tasarısı kabul edildi. Bunlardan biri Balfour Deklarasyonu'nun 100. yıl dönümü ile ilgili, konferansı örgütleyenlerin kaleme aldığı, FHKC ile ortaklaştırılan bir bildiriydi. Bildiri İsrail'i Filistin'i işgal eden gayri meşru, yayılmacı bir güç ve emperyalistlerin Ortadoğu halklarına karşı bölgedeki bekçisi olarak açıkça mahkûm ediyor ve yıkılması ve yerine tek bir demokratik, laik, sosyalist Filistin devletinin kurulması için mücadele çağrısını yükseltiyordu.

Diğer karar ile Filistin Halk

Kurtuluş Cephesi'nin birleşik, anti-emperyalist, anti-Siyonist ve aynı zamanda Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve genel olarak Akdeniz bölgesinde yükselişte olan diğer gerici güçlerle mücadele edecek bir inisiyatif için ilk

uluslararası adım atıldı. FHKC ve diğer uygun örgütlerle, sol partilerle ve işçi ve kitle hareketleriyle böyle bir inisiyatifin şartlarının, yapısının ve görevlerinin belirlenmesi için tartışmaları başlatma kararı alındı.

Konferansın kararları

4. Avrupa-Akdeniz Konferansı, üç günün sonunda çok önemli kararları tartıştı ve oyladı. Konferansın Erdoğan rejimi tarafından grevleri yasaklanan ve fabrikalarında, sokaklarda grev yasağına karşı mücadele eden Şişecam işçilerinin yanında olduğunu deklare eden karar, yoğun alkışlarla

ve oybirliği ile kabul edildi.

Bunun dışında konferansta mültecilerle dayanışma konusunda bir bildiri, Kazakistan işçi hareketinin ezilmesine karşı bir karar, Yunanistan'da siyasi tutsakların yasal haklarından yoksun bırakılmasına son verilmesini savunan bir karar, Balkanlar'da halk-

ların birbirini boğazlaması ihtimaline karşı kardeşlik ve emperyalizme karşı mücadele çağrısı yapan bir karar, Latin Amerika üzerine Arjantin PO tarafından verilen bir karar oylandı. Ekim devrimini selamlayan ve bugün de özü itibarıyla geleceğe ışık tutmakta olduğunu altını çizen bir 100. yıl bildirisi oybirliğiyle kabul edildi.

Konferansın bütün önemli nokta-

larını özetleyen ve talepler geliştiren Sonuç Bildirgesi'nde, emperyalist savaşın bugün bütün dünya halklarını tehdit eden, somut bir ihtimal olduğu vurgulandı ve Rosa Luxemburg'un Birinci Dünya Savaşı sırasında yükselttiği "Ya sosyalizm, ya barbarlık" şiarının, bugün her zamankinden daha fazla güncellik kazandığı söylendi. Amerikan emperyalizminin Avrupa

emperyalizmi ile birlikte, Rusya ve Çin'i, en sonunda dize getirme amacıyla kuşatma ve yalıtma politikalarına ve Ortadoğu'daki çekişmeye işaret eden bildirmede, "Emperyalizmi ve savaşı yenmek için her yerde mücadele etmeliyiz!" denildi. Sonuç Bildirgesi okunduktan sonra, salondaki tüm katılımcılar tarafından yoğun alkışlarla kabul edildi.